

EROI LEGENDARI

DELA NISTRU PÂN' LA TISA

—
CONTINUT
ZIILE
DE GLORIE
1913—1919.
—

BCU Cluj / Central University Library Cluj

IOAN RODINA

EDITURA AUTORULUI

EROI LEGENDARI

DELA NISTRU PÂNĂ LA TISA

DE

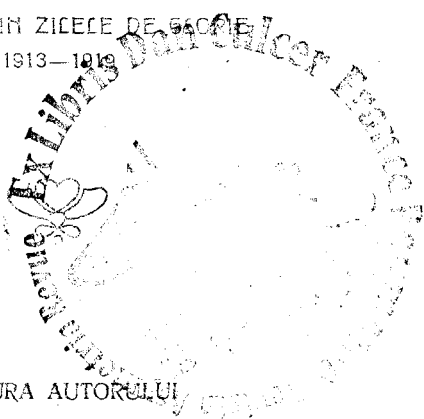
IOAN RODINA

SCRISE PE CÂMPUL DE RĂZBOIU
BCC Cluj / Central University Library Cluj

AMINTIRI DIN ZICELE DE SACCE

1913—1919

EDITURA AUTORULUI

Toate drepturile rezervate. Proprietatea autorului
toate exemplarele vor purta, iscălitura proprie. Esem-
plarele retipărite fără învoire vor fi urmărite, prin lege.

*Inchin această modestă lucrare
în semn de admirațiune, credință,
respect și devotament*

D-sale Dlui

Dr. Alex. Racoti Filep

*primului prefect român al
județului Satu-Mare ca vecinică
amintire din zilele de glorie al
unirei neamului și mărirea patriei.*

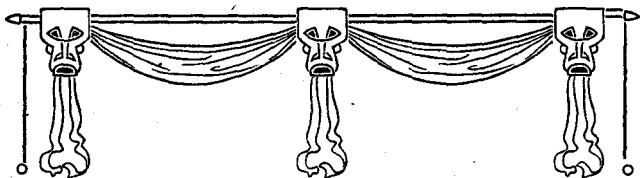
Baia-Mare la 30 Octombree 1919.

AUTORUL.

TABLA DE MATERII.

	Pagina
Inchinare	III
Prefață	IV
Introducere	X
Maicei mele	1
Imnul limbei românești	4
Fodor	7
La linia demarcațională	8
Ne-am pierdut răbdarea	10
Treizeci Domn' comandant	13
Granatier Mușat	15
Păstorul român	19
Pagini memorabile / Central University Library Cluj	20
La glasul țării	22
La Țebea 'n cimiter	24
Ingerul păcii	25
La luptă române	26
Pe dealul Cașinului	28
La poarta viitorului	29
Bobii	31
Trecutul, prezentul, viitorul	32
Comandantul Regimentului nostru	36
Inviere	37
Care-e mai mare	38
Suveranii la Tisa	39
Goarna noastră	40
Armata română	42
Nuțu Plutonierul	44
In Budapesta la 4 Aug.	45

Revista gradelor	46
Colonelul Lambru	49
Mișcare	50
Dela Nistru pân' la Tisa	51
Vie'n părăția ta	56
Voluntarul	57
Dorurile mele	58
La Baia-Mare	59
Plutonier Trifu	61
Așa dar așa?	62
Sentinela	63
Jidanul și țarul	64
Dacă, nū era un dacă	65
Teorie	67
Colonelul Berindei	68
Viitorul	70
Plutonier V. Suciuc	68
Peana, sabia și tunul	72
Lui sion	74
În groapa lor	76
Era odinăpara	77
Glasul lui Averescu	78
În amintirea camaradului	79
E trista viața	80
Apostolul	81
Așa credeam odată	82

PREFATĂ.

Am primit cu inimă șovăelnică invitarea autorului, de-a scrie prefața poeziilor d-sale „Dela Nistru pân'la Tisa“ — și nu știu dacă nu făceam mai bine să n-o primesc. Nu puteam să-i deneg; nu, — căci sum al poporului, sum al neamului pentru binele și fericirea căruia 'mi jertfesc viața și activitatea, ca un simplu ziler al națiunii, în ogorul căreia și eu, după debilele mele puteri lucru și 'mi fac datoria ca luminător al poporului românesc. **Ba**, invitarea unui soldat nu puteam să-o deneg, pentrucă și autorul e al poporului, al neamului, și însă-și acestea poezii sunt scrise pentru popor, pentru generațiile neamului din care facem parte.

De sine înțeles, că în „Prefața“ mea, nu voi da o icoană întreagă a vieții și activității literare a autorului acestor poezii, ar fi să scriu volume întregi prevăzute cu episoadele interesante din biografia Dsale. Mă voi mărgini a înșira numai momentele biografice principale, arătând în legătură cu acestea-, cum în activitatea sa literară D. Ioan Rodina a fost condus de iubirea libertății, iubirea de neam și țară, o însușire, care de altfel a caracterizat pe toți bărbații iubitori ai

poporului român în generația de 'acum și ce ne-a premers.

Ioan Rodina s'a născut la 1870 în ziua a 25-a, a lunii lui Novemvrie în Almaș-Bălan. Familia Rudini-eștilor e de origine Italiană, și azi singura familie românizată Rodina, să mai află numai în Bălan-Almaș, lângă riul Almaș, unde Tuhut a invins pe Gelu, și care luptă autorul a descris-o în istorica legendă „Craia“ la 1892 în Gazeta Transilvaniei. Tatăl său I. Rodina, era primul învățător român eșit din pedagogia înființată de Andreiu Baron de Șaguna; Maică sa Racolți Catalină din Fod, din familie de rezeș. Au fost 6 copii la părinți.

Eroul acestor poezii, școala primară o face sub mâna tatălui său iar celea civile le isprăvește în Jibou, Hida și Cluj. Urgisit fiind de unguri, trece la Sibiu unde studiază pedagogie și 'n urmă trece la tipografia de-acolo la inițiativa direct.-protectorului, său dl. dr. *Remys Roșca* azi *vicarul Eusebiu*. În primii ani ai studenției lui cetește mult din operele și scrierile celor mai în-sămnați scriitori români. Scrierile aceloră însuflețesc mult pe tinărul Rodina și fiind chemat de Grigoriu Maior și Aurel Mureșan la Radeția „Gaz. Trans.“, cari bărbați știu prețui talentul și ne'ntrecuta sa aplicare, — să declară a purcede în'ainte, luptând cu peana pentru drepturile poporului român. — După ce călătorește mai mulți ani prin străinătate ca tipograph, revine în Budapesta, la Poporul Român și la Luceafărul. Din 1889—1891 colaborează la „Gazeta poporului“ și „Telegraful Român“. — Din 1892—1910, scrie mult ca redactor extern în „Gaz. Trans.“, „Poporul Român“ din

Bpesta, „*Minerva*“ din Bistrița, în urmă e proprietarul organelor „Sfatul poporului“ din Lugoj și a „Muncitorului Român“ din Timișoara. „Sentinela Națională“ și *Tribunul* din București. În 1915 înființează în București cu câțiva barbați de inimă: *General Frangulea, N. Gane, Al. Macedonsky* etc. „*Legiunea Ardeleană*“ și ziarul legiunii „*Ardealul*“ la Carpați. Scrie mai multe broșuri cu conținut național-patriotic, după aceea poeme istorice și câteva piese teatrale, prin cari și a câștigat admirația iubitorilor literaturii populare. La 1909 în editura „Gaz. Trans.“ apare „*Vulpoiada*“-; sa, și „*Toma Toporiște și vânzozala ungurească.*“ „*Ostașii noștri*“ 1914 București. Piesa sa teatrală „*Plugul de aur*“ e predată cu mult succes la Cluj și „*Frumoasa satului*“ — la Bistrița.

Are 4. procese de presă: la 1906, în Bpesta, la 1908. în Timișoara și la 1909. în Tîrgul-Mureșului. În a. 1910. urmărit și presionat de șovinismul maghiar, care iarăși i-a intentat proces pentru poezia sa „*Limba noastră*“—trece în România veche și în „*Sentinela Națională*“ din București i-și desfășură toate sentimentele și durerile lui petrecute în Calvarul șovinismului unguresc. La a. 1913 la primul glas al României în pragul războiului cu Bulgaria să înrolează ca *Voluntar ardelean* în armată română; și în urmă i-a parte la toate adunările populare pentru intrarea în război.

Toată campania a făcut-o la Rg. 10. Artilerie dela Malmison din București, până în 1918, când și a continuat-o pentru Ardeal, făcând parte din Rg. Turda. Pătruns de (momentele) evenimentele istorice care le trăește ca ostaș pentru înfăptuirea idealului național în 1918, scrie „*Eroii Legendari*“ lași din care broșură în

fața M. Sale Regina, principii Carol și Nicolae, recitează autorul în 16. febr. 1918 poemul: „Trecutul, Presentul, Viitorul“, reprodus și de „Mișcarea“ din Iași, primind și ardelenii din nou prinosul de recunoștința și dragoste dela frații lor; și în care a prezis cu trei luni înainte, perfect toate întâmplările ce s'au petrecut cu armata germană, prin *geniul* și *destinul* său, — având fericirea, ca tocmai el să fie primul vorbitor, la statua lui Ștefan cel Mare și alui Cuza din Iași la mobilizarea din 1918 Novembre, când din nou și-a încins sabia atârnată deja în cuiu și nu-o a mai pus până au ajuns, la Tisa, — la Budapesta, — ca cu peana rujinită să descrie împlinirea profețiilor sale de zeci de ani: (vezi broș. „Eroii Legendari Iași,“ tip. Ioanițiu, 1918. August).

Autorul este, a-și putea zice, fermecat de lumea închipuirilor, a prevestirilor. Ce frumos prevestea în poezia sa intitulată „Imnul limbei noastre românești“ din broșurița de față:

O dulce limbă, astăzi ești
Pe veci eliberată . . .
Din temnițele ungurești
Din lanțurile muscălești
De sub călcăiele nemțești
De Regele și Armată!

• ear în primăvara a. c. când era vorbă de „Linia demarcațională“ esclamă:

„Să nu vrea Dumnezeu odată:
Să dăm un iureș cu avânt,
Și să-le facem judecată,

Căci numai Dunărea cea lată
 Va putea fi demarcată
 Pentru 'al lor veşnic mormânt!...

Şi toate acestea prevestiri, azi le vedem cu ochii! Armata glorioasă a României-Mari, a înfipt steagul tricolor pe palatul regal din Budapesta. E de-o admiraţie foarte însemnată şi poezia sa „In Budapesta“. — Autorul, Român şi ostaş din creştet până 'n talpă, e stăpânit de-o nemărginită iubire de neam, căci inchipuirea lui, prevestirea viitorului neamului românesc este asigurată prin vitejia dorobanţilor; a camarazilor săi, prin curajul şi devotamentul promovat în unitatea tuturor Românilor.

Războiul victorios de pe câmpiile Bulgariei l'a purtat alături cu comandantii săi, în acest războiu mondial din 1916 până azi luptă ca obuzier cu tunul, — trecând reg. său la ocuparea Basarabiei; comandantul în semn de atenţiune îl face portdrapel al Regimentului, 10 obiziere; luptă cu sabia, ba şi cu peana lui măiastră pentru întărirea increderei armatei şi a poporului românesc în puterile sale, (vezi fotografia!)

Răsfoiţi broşuriţa aceasta „Dela Nistru pân'la Tisa“ şi conţinutul acestor poezii să-vă 'ncălzească, să-vă 'mbărbăteze, să-vă ridice sufiletele, decâte-ori numai le veţi citi!

D. Rodina nu-a lăsat să treacă nici un moment istoric cu deosebire din acest războiu mondial, făr'a suna în goarna sa!

N'am avut de gând să-vă arăt întreaga activitate a ostasului viteaz; o „prefaţă“ nu ajunge pentru o aşa lucrare. Cum, între ce 'mprejurări şi unde a fost în

trei rânduri rănit grav, — asta o'las pe alții. Eu însă mulțămesc lui Dzeu, că pe un așa bărbat viteaz, cum e dl. Rodina, a cărui activitate pe amândouă terenile încă nu-o știm prețui după merit, l-a lăsat întreg, abstrăgând dela pușcătura primită prim gură, la care azi har D-lui n'are nici o dificultate.

După mine vor urma alții, cari sē-vor ocupa la timpul său pe larg cu activitatea și meritele sale literare ca ostaș-legionar în războiul mondial. Armata fie făloasă cu 'acest ostaș!

Inspirându-ne On. cetitori din acestea poezii vitejești, activitatea noastră totdeauna va fi condusă de iubirea libertății, de iubirea de neam și dragostea de țară.

Și acum, când am ajuns un epos național, — România-intregită — figura M. Sale primului rege al tuturor Românilor și a bravei Sale armate, trebuie să fie centrul, în jurul Căruia să graviteze toate celea, ce sunt spre fericirea și întărirea Neamului Românesc.

Ca un echou al evenimentelor actuale, ași dori deci să fie socotită cartea de față.

Baia-Mare, la 16 Oct. 1919.

IOAN PORUMB

învățător.

INTRODUCERE.

*Scrie spada 'n val de sânge și cu slove de foc vii...
Preste stâncile bătrâne în vârtej de vijelii . . .*

Si departe-'n Serojevo, cade-o stea strălucitoare,
De pe ceriul unui cesar, și alui casă domnitoare,
Și atuncia să 'ncepură un cumplit potop in lume
Țari și neamuri domnitoare, șterse au fost fără de nume
Dela-o margine la alta a pământului să 'n cinge
Un măcel și-o grozăvie, când să 'n neacă lumea 'nsânge
Preste suprafața lumii bate-'n aripi moartea neagră
Și un fior de groază trece preste-a vieții lume 'ntreagă!

Lungă noapte, veacuri negre, nu se găță 'n veci furtuna
Groaznică 'n fiori de moarte ne cuprinde, totdeauna . . .
Rupând stâlpii dela poartă, și molitvii de pe munte
Și 'n bucăți crepau de trăsnet toate stâncile cărunte! . . .
A bisericilor turnuri tremurau cu crucea vechie
Cât plângeau în spaima nopții, clopotele într'o urechie,
Și preoți bătrâni cucernici, reci sudori ștergeau pe frunte,
Când bucăți crepau de trăsnet, toate stâncile cărunte!

Uraganul pustiirii, în furia sa turbată
Crucile dela morminte le zdrobește preste olaltă
Distrugând mărturii antici, a măririlor trecute
Ștergând vraja amintirii și a vieților pierdute;
Vrând *Blăstăm*ul, ce domnișe, preste-a noastră veche țară
Nici o urmă să nu lase, din vârtutea legendară.
Arzând cărțile scripturei, noastre de strămoși făcute
Distrugând antici statue, martori vremilor trecute!

Crește viscolul cu noaptea, tot mai mare 'n grozitoare,
 De lungi veacuri ochii lumii n'a văzut nici mândrul soare,
 Munți și codrii, văi și dealuri, lunci cu flori și cu izvoară...!
 N'au mai auzit cântarea gloriei de-odinioară.
 Dacă o mierlă prin pădure, sau un fluer colo 'n vale
 Incepea să cânte-o doină, tremura lumea de jale;
 Plângeau mamele copii, și unchiașii și străbunii
 Niciodată atâtea lacrimi n'au mai curs din ochii lumii!

Căci mereu crescând vârtejul tot mai tare, tot mai mare
 Smulgea pomi din rădăcină în păgâna lui turbare,
 S'a izbit cu 'n verșunare și 'n biserica străbună
 Vrând s'o șteargă de pe lume cu credința împreună:
 Atunci trăznete roși fulgeri, a brăzdat întregă zarea
 Și privind la ceriu să roagă, lăcrimând toată suflarea:
 — „Doamne-a lumilor părinte, cel ce ești făr de 'n ceput
 — „Mântuește-ne de moarte, căci credințan'am perdut!

Zezi de mii și milioane, toată lumea cea barbară
 Cu fer și foc se aruncă preste mica noastră țară,
 Si Vulturul negru strigă, cătră Aquila României!
 „Ingenunchie și te 'nchină, ca să porți jugul sclăviei!“
 Atunci Domnitorul nostru scoate sabia din teacă
 Tae 'n patru părți văzduhul și trezește țara 'ntregă:
 In ce vreme ca un ânger și Crăiasa noastră vine
 Cu-a ei dulce graiu de mamă cu privirile senine

Cu cununi de flori albastre, galbini roșii, ca decor
 Cu-a ei mână încunună mândrul nostru tricolor,
 Si cu rege și Regina stând în foc că stânca rece
 Am strigat în tregei lume că *Pe-aicea nu se trece!*

Iar viteazul nostru rege, ne ținu o cuvântare
Cam in chipul cum urmează despre România-Mare!

*„Pentru a Neamului unire și a Patriei salvare:
Ori ce jertfă ni s'ar cere nici odată nu-i prea mare,
Cine nu-și iubește Neamul, legea limba strămoșiască
Pentru țară nu-i în stare ori ce 'n lume să jertfească,
Mai mult care la a sa viață, ține decât la a sa țară,
Vrednic este 'n pribegie, făr' de Patrie să piară . . .
Glia sfântă-a țării noastre, de-atâtea ori frământată
Și cu lacrimi și cu sânge, nu-l va primi nici odată,
Ci își va purta blăstămul ca un Cain, fiecare,
Căutând în altă țară, pâine și loc de 'ngropăre . . .
Zeci de mii viteji ai noștrii, pentru vatra strămoșiască
Au căzut luptând ca leii, ai lor fii s'o moștenească!”*

Barbarilor cruțați viața și-a românilor durere
Rugăciunea lor străbate sus în ceriul înstelat
Arde-i focul țara 'ntreagă, dar credința lui nu pier
Toate-o să le-achite-odată tocmai cu vârful „îndesat“!
Iată vorba abia sfârșiră, din păduri și codrii apare
Arme încărcând sub steaguri o armată de eroi,
Nemții-aud cu groază cântul de funebră 'n mormantare
Urlând sar de vii îndată 'n groapa lor aici-la noi.

Auziți cum clocotește a dușmanilor putere?
Vedeți câta frunză-iarbă a venit mulțimea lor?
Este ceasul greu al nopții, lăcrimând duios ne cere
România mama noastră să-i dăm mână de ajutor.
Eroi mari au fost strămoșii, ne-au lăsat o mândra țară
S'o păzim cu arma-'n mână sub al nostru tricolor
Cu moarte călcând pe moarte în răsunet de famfară
Ura! Țara să traiscă, și viteazul Domntior!

Lupta noastră atunci de-odată a luat o formă nouă,
 Par' că 'naltul ceriu cu stele căzând jos s'a rupt în două
 La Siret Mărăști și Putna, în uragan de fer și foc,
 Ne-a 'ncercat vârtejul morții al nostru voinicesc noroc
 Că bombardat a fost și ceriul și pământul și văzduhul
 Și'n cămașa sufulcată luptând și-se aprindea duhul
 Mai desculți și în cămașe cu măciuca dând un iureș
 Am umplut de leșuri Nistrul, Tisa Dunărea și Mureș,

Nui-am mai slăbit din goană din bătăi și din măciucă,
 Ca se aibă de-amintire 'ncea lume ce se ducă!
 Si-astăzi steaua României toată țara o 'ncadrea,
 Strălucind cu cinstea lumii preste-armata cea vitează,
 Preste tronul și coroana, Regina și Domnitorul,
 Taotă curtea și ostașii, și tot clerul și poporul!
 C'au fost vrednici de mărirea vechei glorie străbune;
 Ne-a răscumpărat prin sânge a noastră țară și renume,

De-a lor vecinică amintire, camaradul lor, azi scris'a
 Epopeea legendară, „Dela Nistru pân' la Tisa“ !!!
 Pentru țara 'n care astăzi sub un ceriu senin cu soare
 Dela Nistru pân' la Tisa, crește floare lângă floare
 Dela Tisa, pân' la Nistru, câte păduri de stejari:
 Toate 'n freamăt spun povestea Eroilor legendari ...

*

Și'n liniștea amintirei, celor căzuți pentru țară
 Fila 'n toarceți și cu dănșii povestiți în astă seară :

Cetatea-Alba, 10 Maiu 1918. — Baia-Mare, 25 octomvre 1919

AUTORUL.

MAICEI MELE.

Carte dela Tisa.

Acu-i un an ți-am fost scriat,
Si dela Nistru, carte
Mamă, dar au fost întrat
La noi dușmanul nempăcat
Si nici o slovă n'a lăsat,
Dela al tău fiu îndepărtat
S'ajungă mai departe . . .
Că toată țara au prădat,
Si v'au bătut și despoiat,
Dar căzură 'n greu păcat
Când clopotele le-au furat,
Că-i și batură Cel Prea 'Nalt
Si ne făcu dreptate! . . .

Mi-a spus Ilie, cât ai plâns,
Si-'n bătrânit cu dorul,
Crezînd că au căzut învins
In lupte, ba rănit și prins
Il vedeai, ca și prin vis,
Uneori, cu chipul stins
In lanțuri stând feciorul....
Si unii iară ți-or fi zis,
Mamă, de ce atâta plâns?
Când ai noștrii, au respins
Pe dușmani, cum li-a fost scris
Menirea lor, în Paraclis
Si-'n viață, Ziditorul . . .

*Am plâns și noi c'am auzit :
De jalea voastră mare...
Când toate ni s'au pustiit,
Părinții noștrii la cerșit
Ajuns'a, când a 'mbătrănit
Deși în cinste au trăit,
In viață fiecare...
Noi toți atunci am simțit
Prin inimă, câte-on cuțit,
Și ne-am jurat pe răsărit,
De soare și pe asfințit,
Că ne vom răzbuna cumplit
Pe hoardele barbare !*

*Și noi am așteptat cu dor
Ca ordin să ne vie :
Și-un uragan îngrozitor
De fer și foc omorător
A comandat asupra lor
Viteazul nostru Domnitor
Și-a Măicuța Marei-Românie . . .
Atunci Măicuța nu în zbor
Ci ca un vifor trăznitor
Ca un potop cutropitor,
Printr'un avânt triumfător
De preste-al nostru vechiu ogor
I-am șters pentru vecie !
Așa Măicuța s'a 'ntâmplat
Acum ori niciodată !
Românii toți s'au adunat*

*Ardeal, Bihor si din Bănat
Si de pe la Mare-Sat
Pe veci, sub steaguri a jurat
Să țină la olaltă!
Maică, să spui la toți din sat
Că astăzi tricolorul
Nostru 'n victorii reinălțat
De mii de gloanțe sfășiat
Cu vitegie-a fost purtat
Si chiar la Tisa, implântat
Si-i sănătos feciorul!*

Dobrițin, 10 Maiu 1919

BCU Cluj / Central University Library Cluj

IMNUL LIMBEI NOASTRE ROMÂNEȘTI.

 dulce limbă 'n doina ta
 Răsune tot cuvântul . . . !
 Căci morți de-am fi tot nu tea-am da,
 Ci cu strămoșii ne-am scula,
 Ca să vestim mărirea ta:
 Preste tot pământul ! . . .

Tu ești, odorul nostru sfânt
 Si-'n Dumnezeu credința !
 Tu 'n suflet inimă și-n gând
 Stăpâna noastră, pe pământ . . .
 Tu pacea noastră în mormânt
 Si-'n ceriuri biruința !!!

Divină ești, vecinic trăind
 O lume ți-se 'nchină;
 Ai tăi archangeli zbor luptând:
 Prin veacuri, negre, luminând,
 Si a lumii pace strălucind
 Din raza ta latină !

De mii de ori s'au conjurat
 Dușmani să te robiască . . .
 Dar noi în sânge i-am scaldat

Mormântul lor, noi l'am săpat
Chiar și prohodul l'am cântat
 În limba românească!

Si munți și codrii pe la noi
 În echou ți-se 'nchină;
Căci tu cânti doina lângă boi,
Pe verzii câmpi pe lângă oi
Tu ești victoria 'n război,
 O limba mea română! . . .

Tu martori vii dumnezeiești
 Ai pecetluit odată . . .
În piepturi late românești,
În sufletele vitejești
În sfinte cărți bisericesti
 Si-'n munții cei de piatră!

Pe ai noștri strămoși titani,
 Armat-ai cu „Cuvântul“
Si-aproape 'n două mii de ani
Neпоții vechilor Romani,
Luptând c'o luma de dușmani,
 Invins-au tot pământul

Puhoi păgan cutropitor
 Când vrea să te răpiască:
Părinții noștrii 'n vremea lor
Din sapă, furcă și topor,
Trimiteau fulger trăznitor
 În ceata păgânească! . . .

Ziduri de cetăți, oftau ;
 Când stai la închisoare ;
 Si munții se cutremurau,
 Si toți românii te plangeau
 Când lanțurile te strângeau
 De mâini și de picioare! . . .

Prin țara toată 'n glas sonor
 Azi doina ta, răsune ;
 In gloria, unui popor
 Viteaz, luptând triumfător
 De veacuri, pentru-al său ogor
 Si pacea 'n tregei lume! . . .

BCU Cluj / Central University Library Cluj
 O dulce limbă, astăzi ești
 Pe veci eliberată . . .
 Din temnițele ungurești,
 Din lanțurile muscălești,
 Din sub călcâiele nemțești,
 De Rege și armată!

Azi la jertfelnic preamărești
 O Mare-Românie!
 Impărăteasă, ce domnești
 In sfinte-altare creștinești
 S-n inimile românești
 In veci, mărire ție!

FODOR

Trei zile să scaldă în foc regimentul
Si sângele curge păraie...
Nu vrea să se schimbe de loc reglementul
Cădeam ca și znopii 'n bătaie.

Din vârful de munte poziție tare
Improașcă dușmanul cu foc
Si s'a dat semnalul de-asalt-înaintare
Dar trupele noastre-s oprite în loc !

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Fodor, camaradul, un ținteș de frunte,
Repară ochirea în pripă
Pozița dușmană cu tunuri din munte
In aer sburară, într'o clipă

Ei, bravo ! Ardelene viteaz plin de dor !
Schimbarăm strigarea 'n cântare,
Brașovul să'nchină la-al nost' tricolor
Si Regelui nostru cel mare !

Azuga, la 3 Sept. 1916.

LA LINIA DEMARCAȚIONALĂ.

Ne-am sfărmat cu mintea, gândul:
Ce-i linia demarcată?
Dar de-am trăi, cât pământul
N'am găci, Dumnezeu sfântul
Și toți sfinții să-o bată!

Unii spun că-i monstru mare
Ce-a ramas ca mărturie
Din potopul lumii'n care:
Multe împărății barbare,
Sterse-au fost pentru vecie!

Dar s'auziți, ce mai spun unii;
Că și — Atila, ar fi'nviat!
Trecând Tisa, pe străbunii
Noștrii, i-ar fi'nvins cu Hunii
Si i-a fript și i-a mâncat!

Alții mai spun că Maghiarii
Si-au găsit un Árpád iară,
Si au adunat toți barbarii
Si-au asmuțat toți tâlharii
Spre frumoasă noastră țară!

Bătrânii spun, desigur, vine . . .
Batu-Chan vizir vestit,
Cu Mongoli cu cap de câine
Piere lumea! vai de mine
Si-ncă nu m'am spovedit!

Voluntar cu fruntea lată
Ce-a luptat la Mărășești:
Că linia demarcață
Zice: „nu-i nimică altă:
Răbdarea oastei românești!”

De Árpád, Bathu-Chan și Attila.
Si de toți nepoții lor:
Pe noi, ne cuprinde mila,
Ca să le-aratăm, Aquila
Cu al nostru tricolor!

Han-tătarii, cum spun alții;
Ca un părete chinezesc:
Trec linia demarcații,
Pentru ziua judecății
Pe pământul românesc!

Să nu vrea Dumnezeu odată:
Să dăm un iureș cu avânt,
Si să le facem judecată,
Căci numai Dunărea cea lată
Va putea fi demarcată
Pentru-al lor veșnic mormant! . . .

NE-AM PERDUT RĂBDAREA.

Trăiți Domnule comandant
Mulți ani și la mai mare!
Noi avem de raportat . . .
Ce-am auzit, ne-a 'nfiorat
Și inima ne-a sângerat
Sufletul nostru-i revoltat
Și cere răzbunare!

BCU Cluj / Central University Library Cluj
Că dela Tisa pân' la noi
A hoardelor barbăre,
A năvălit turbat puvoiu
Și tunul urlă iar în toiu
De par' cam fi în plin război!!!
Dar cu cine? Am vrea și noi
Răspuns la întrebare!

Ne-am tot gândit, și ne-am mirat
Cu cine-avem de a face?! . . .
Nu credem ca să fie 'nviat
Cei pe cari i-am îngropat
'N Mărăști Oituz și la Carpat
Căci ultimul cuvânt și-au dat
Pe veci să doarmă 'n pace!

Prin noapte țipete răsun ;
Și lacrimi curg de sânge . . .
Și Frații noștri 'n guri de tun
Averea lor în foc și scrum
Și mame cu copii în drum,
Sunt masacrate 'n cât acum
Și pietrele-i deplânge.

Cu lacrimi deci rugăm apoi
Iubiții comandanți . . .
Ca să ne ducă la război
La tunuri fără de cai și boi
Căci preste stânci, preste zăvoi
De multe ori le-am mai tras noi
La Nistru și Carpați !

Oștirea cărui Impărat
Ne ține iar cărarea?!!
Am vrea să știm cu adevărat!
Că-am tot tăcut și-am tot răbdat
Stringând din pumni am lăcrimat
Și lăcrimând, am suspinat . . .
Trăiți Domnule Comandant
Noi ne-am pierdut răbdarea !

Că mulți împărați mari au vrut
Preste noi să treacă !
Cu cinci odată ne-am bătut
Coroane, tronuri și-au pierdut

Și mari oștiri, nu-așa de mult
Dar nice unul n'a putut
Pe-al nostru să'l întrecă.

Trăiască Domnul Comandant,
Și fericit să fie!
Să ne conducă la asalt
In numele celui Preainalt
Pentru un neam greu încercat
Pentru 'Nălțatul Impărat
Și Marea Românie!

Baia-Mare, 20. Aprile 1919.

„Renașterea”

BCU Cluj / Central University Library Cluj

TREIZECI, DOM' COMANDANT!

Cam negru la față dar hâtru de glume
Poradim țiganul, ca meșter din strune,
Fiind în repaos s'a șters frumușel,
Unde să tot duce, la nimeni nu spune,
Dar nici nu-i pasă de lipsa, la apel...

Tenentele-l cunoaște și Plutonier-Majorul,
De multe-ori în struna lui și-a'n necat dorul,
Si frică de nimeni în lume el n'are,
Si singur străbate de multe ori codrul
Cu sacul și pușca agățate 'n spinare!

Teleagenul curge prin codru la vale,
Laiota s'oprește de-odată pe cale,
Sia-ascultă, și vede-o patrulă germană,
Pășind lang-o droașcă, prin codru agale
'Ncărcată cu găște, găini și cu hrană.

Ei cinci sunt cu arme, pe voinic întrece,
Dușmanul în număr, dar nu 'n sânge rece,
Si răgnind ca leul ce sare pe pradă:
„Sus mânilé“! sirigă „pea-ici nu se trece!
Pe toți patru 'n șase vă dau la grămadă!“

Si scoate voinicul o grea șuerătură,
Cumplită cu două degete diu gură,
La pământ germanii arm'a au aruncat,
Apoi: Vorwetz! strigă, și c'o 'njurătură,
Cu prada 'mpreună, la Dom' Comaudant!

Aici raportează că-a prins în pădure
El singur pe „boșii“ cari umblă să fure,
Cu carul, aduse cam treizeci de inși...
—„Măi nu spune snoave, nu vorbi aiure:
Eu văd numai patru din dușmnii prinși?

—„Trăiți Dom' Colonele, douăzeci- și șasă,
Găini opt-spră-zece și opt găște grasă,
De maini și picioare în car le-am legat;
Cu'ntreg Stat-Maiorul petrecând la masă
De bine să-i fie lui Domn Comandant!

Bratocea. 20 Oct. 1916.

GRANATIER MUȘAT

Să 'n cete vântul a sufla,
Si-adânc să asculte codrul
Că-ți deplânge maica mea
Cu lacrimi feciorul.
S'asculte și stegiarii 'nalți
Si florile 'n grădină
S'audă mulți, surori și frați
Pe Maica mea bătrână :

— Copilul meu, odor iubit
Când ai plecat de-acasă,
Era și pâine și cuțit
La maică-ta pe masă.
Si-aveam si porci și'n turmă oi,
Doi lapți pe săptămână,
Si-aveam un car cu patru boi
Si stoguri în grădină !

Venia mereu, zilnic venia
Săftica pe la mine,
Cu dor și drag mă întreba
De știu ceva de tine.
Nu știam, — nici chiar nimic
Dar ca să-i mângâi dorul :
Spuneam că-i vesel și voinic
Si sănătos feciorul !

Deodată ceriul s'a 'nourat
 Si plouă pe Jiu focul,
 Pământul s'a cutremurat
 De trăznete 'n tot locul.
 Trei luni decând ai lăsat
 Pe maica ta bătrână,
 Si prin victorii te-a purtat
 Viteazul D r ă g ă l i n ă,

Azi fiul mamei mort ori prins?
 Si nu-i nici comandantul,
 Căci dușmanul a învins
 Si-a cuprins tot satul...
 Luară boii dela car
 Si stoguri din grădină...
 Si m'a lăsat să plâng amar Cluj
 Săracă și bătrână!

Luară rând pe rând de tot
 Ce brumă aveam la casă,
 Robind pe micul meu nepot
 Si scumpa ta mireasă...
 In genunchi m'am aruncat
 Atunci la cel mai mare,
 Si mânilor i-am sărutat
 Prin umila rugare :

— „Ce am în lume vă dau tot
 Să duceți ce vă place,
 Lăsați pe micul meu nepot
 Si mama lui, în pace... ”

In frunte-atuncea m'a lovit
Dușmanul cu piciorul,
Ca 'n astă lume fericit
Să nu-mi mai văd feciorul...

II.

Să schimbe doina toți în cor
In marș de bătălie!
Si 'n jurământ răzbunător
De-acum până 'n vecie!
De brațul drept lipsit Mușat
Ca un leu, răgni „La arme!“
Incât s'a cutremurat
Spitalul „Notre-Dame“ Library Cluj

Sărit'a de pe pat ușor
Ca vulturul pe stâncă,
„Am să plătesc ce sunt dator
De-acum cu mâna stângă!“
Dreapta pe Jiu mi-a cumpărat,
Cu multe vieți, păgânii
Destul e stânga să le-arat,
Cum știu lupta României.

In lupta dela Mărășești
Ca un Scevola, odăta
Trimis'a hoarde păgânești
Pe lumea ceialtă!

Granate sămânând Mușat
Ca fulgeri, Sânt Ilie,
Ingrozitor și-a răzbunat,
Pe Mamă și soție !

Si'n nour de seară 'nsângerat
Când soarele apune,
Al său suflet s'a 'nălțat,
La mama, 'n ceia lume. . .
Căci îl lovi-un obuz urlând
Ca 'n trăznete urjia
Si moare Mușat, repetând :
„Trăiască România !“

Să 'n cete vântul de suflat
Ca doina să răsune,
'N Ardeal Bihor și prin Banat
De vecinicul renume.
La Nistru și al Tisei vad
De-a lui preamărire !
Psalmi lui Granatier Mușat,
Spre vecinic'amintire !

Codalbe, Sept. 1917.

PĂSTORUL ROMÂN

Sunt păstor voinic de munte,
Preste munți cu stânci cărunte,
Sunt cioban la oi,
Viteaz la război,
Turma mi-o apăr de fiare,
Țara, de hoarde barbare
Când vin pe la noi!
Căci mie-mi răsare,
Soarele, cu mult mai iute
Ca la fiecare!

Sunt cioban, pe șes și luncă
Doina, chiamă turma 'n strungă,
Din fluer, ușor
Și plină de dor
Ca oile să se-adune
Se curgă laptele 'n spume
Din nesecat izvor,
Mie mai târziu mia-pune
Mândrul soare când se culcă
Ca la toți din lume!

Clăbucet, 26 Sept. 1916.

PAGINI MEMORABILE.

Scumpa mea țară!

Văpaia focului te înconjoară din toate părțile, în jurul tău sau unit inimici tăi seculari ca să te sfășie, să te nimicească pe veci! Cel mai temut vecin al tău, din miazănoapte, să te ajute cu vorbe dulci s'a îmbiat, și ca un Iscariot te-a trădat, ach, a țarului preamărită putere, a vrut să te nimicească!

„Sfinte țar, al tuturor Rnșilor!

Briganzii sălbatici infectați de al tău cult moscovit, împreună cu ai tăi cumnați, descendenți ai lui Alaric, Atila și Mohamed, înaintea ochilor tăi au aranjat baia de sânge dela Turtucaia!

Increderea noastră, dragostea cu care am grăbit în 77 a-ți salva onoarea, steagul și tronul prin jertfa de sânge dela Plevna, atâta a meritat?

Am ridicat tronul bulgar, prin hecatombele eroilor noștri, coroană i-am făurit din vitejia noastră, și iată răsplata ?

O scumpa mea țară, nu uita ! N'ai auzit strigătul de durere a fiilor tăi ciopârțiți, cu ochii scoși, nas, urechi tăiate, fripți de vii asupra focurilor canibalice, toată floarea Bucureștilor a fost trădată, în sânge scăldată, în Dunăre'necată, o scumpa mea țară, mai cutezi din încredere să uiți și această mongolică faptă ?

„In veci, nici odată !!!“

Flămânda, 23 Sept. 1916.

LA GLASUL ȚĂRII.

In glas duios a răsunat
Prin țara 'ntreagă „cântul“
Că tot Român-adevărat,
Să-și apere pământul!
Și au pornit vulturii'n zbor
In sunet de fanfare,
Sub gloriosul tricolor
Spre vechile hotare!

Din capăt, pân'la celalalt
A țării noastre glie,
Munți, câmpii s'au deșteptat,
Din somnul de robie!
Și zeci de mii stejari răsar
Ca din Pământ de-odată!
Și zeci de mii voinici apar
Sub steaguri în armată!

Vitejii noștri apărători
Pe ceriu, când se jurară
Să dea preste năvalitori
Să-i svânture din țară!
Atuncia soarele curat
Din sfera sa înaltă:
O rază vie a sărutat
Pe fruntea lor cea lată!

Din Nistru, Tisa și Carpat
Aquila 'n aripi bate
Și tricolorul s'a nălțat,
Prin zări îndepărtate.
Și s'a pornit un uragan
Ca 'n lume niciodată . . .
Ca viforul pe Ocean
Și marea 'nfurtună!

Voinicii duc cu ei un dor
Cumplit de răzbunare!
Iar munții-și pleacă fruntea lor
Spre tainica 'n chinare!
Pecând codrii 'nfrunză bat
Doina cea cântată
De înălțatul Impărat
Cu 'ntreaga sa Armată!

Și trăznetele tot crescând
La apus și miază noapte
Dușmanii pier, ca pleava 'n vânt
De frică și de moarte;
Puvoiul cel cutropitor
Zdrobit e pe vecie,
De glasul sfânt triumfător
A Mării Românie!

Baia-mare, 20. Aprilie 1919. „Renașterea.“

LA ȚEBEA 'N CIMITER

Sub a nopții umbre negre lumea doarme liniștită,
 Biserica și-'naltă turnul cu o cruce ruginită,
 Iar regina nopții blondă rătăcind pe ceriu 'nalt,
 Povestește despre apostoli ce pe-o roată îndrăcită
 Pentru mântuirea noastră, al lor sânge și-a vărsat!

Iar din chaosul tăriei, fulgerând ceriul trăznește,
 Jem carpații în cutremur, miez de noapte se ivește...
 Clopotul dogit răsună, fioros prin noaptea neagră,
 Și furtuna 'n grozitoare preste tot pământul crește,
 Si-un fior de moarte trece preste-a vieții lume 'ntreagă!

Din mormintele-adumbrite de-on bătrân măreț stejar,
 Două umbre uriașe 'n juljul gloriei răsar . . .
 Pe-a lor frunți ținând Cununa sentinela vecinicii,
 Urlă hidrele turbate, n miezul nopții, de, amar
 Că reinvie toți strămoșii pe pământul României!

Munții vârfulile-și pleacă spre cucernică 'n chinare
 Si suspine năbușite es din sîn de stânci bizare,
 Râuri mari undează -'n ropot pe-alor valuri legănând,
 Des în faptul dimineții mândru soare când răsare ;
 Zine multe 'n păr de aur doine de război cântând !

Iar din munte 'n cep a curge multe cete, nesfârșite,
De voinici armați cu sulii și cu ghioaje ghintuite,
Se adună 'n furtunatec, ca nouri 'mbulziți pe ceriu,
Si să 'nchină 'n rugăciune, lângă sacrele morminte
Cântând imnuri de mărire, sus la Țebea n' cimiteriu...

„Acum somnul nostru 'n pace poate să ne odichnească
Căci la postul său deșteaptă stă suflarea românească,
A zis cătră moș nepotul steagu-'nvierii fluturand!
Si în marșul său războinic marea-armată românească,
Vede, că sus preste Tisa, doi archangheli sbor luptând!

Bistrița-Năsăud, la 5 Maiu, 1894.

„Minerva“

BCU Cluj / Central University Library Cluj

INGERUL PĂCII.

A sosit un ânger debil tremurând din aripioare,
E odorul tuturor, pacea lumii 'ntre popoare!
Înger dulce alb ca crinul, când vei crește mare, spune?
Toate dorurile noastre, să le 'mpaci în astă lume!

Satu-Mare, 10 Maiu 1919.

LA LUPTĂ ROMÂNE!

In sfinte locașuri de vechi mănăstiri,
Când stăm noi la sfat cu străbunii,
Ne-aducem aminte, de mari prorociri:
De-a noastră viață și-a lumii! . . .

Popeare barbare au trecut pe la noi,
Cât frunza și iarba . . . că știe
Si lumea întreagă, c'au mers înapoi,
Cu nume cu tot pe vecie!

Venit'au Avarii și Goții au venit,
Gepizii și Hunii și încă:
Mulții alții și-acea cu toți s'au lovit
De brațele noastre, de stâncă! . . .

Venit'au Maghiarii și noi i-am lăsat;
Ca prieteni și frați să ne fie . . .
Iar ei după vremuri pe noi ne-a'njugat
Și-'n lanțuri ne-au pus și-'n robie!

Mai bine de-o mie de ani am răbdat
Supliciul și roata de sânge!
La nimeni s'o spunem, ei nu ne-au lăsat . . .
Nici măcar durerea'-ne plânge! . . .

Iar astăzi când ceasul, la toți a sunat:
De liberă pace în lume;
Barbarii se vede, că iar au turbat
Și dinții își scâșnaie, 'n spume! . . .

Tiranul ce simte, c'o fi nimicit,
S'aruncă pe viață pe moarte!
Să scalde în sânge, apus, răsărit
Ca-'n veci să domniască pe toate!

Dar astăzi sub raza divinei lumini:
Dreptatea din morți înviară!
Și pacea cea sfântă a gintei latini:
Nu poate! uu trebui să piară!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Noi pacinici eram, dar voi sânge-ați dorit! . . .
Popoare barbare și crude,
Că-al vostru dor mare în veci de domnit,
Vă lasă și oarbe și surde!

La luptă Române! vultan din Carpați
Să piară din lume-anarhia!
In veci să trăiască ai noștri- aliați!
Trăiască în veci România!!!

Băia-Mare, 1 April 1919. „Reneștera.“

PE DEALUL CAȘINULUI. . .

*Pe dealul Cașinului, bate tunul neamșului,
In pieptul Românului,*

*Dar nimică . . . nu ne strică!
De trei zile necurmat, nebeut și nemâncat
In ploaie de foc am stat,
Făr' de frică!*

*Lasă bată cât o vrea, că eu viu nu mio-i lăsa,
Niciodată țara mea,*

*Ca sa fie, in robie! . . .
Neamșul de trei poște bate, nu-l prinde, e departe,
Dar mi-a scris cu tunul carte c'o să vie,
Piept la piept în luptă dreaptă, cu cămașa sufucată
Să-l arunc de beregată, tocma'n lumea ceilaltă,
Să nu vie, în vecie!*

Plânge mama corbului

Pê dealul Cașinului,

De mila dușmanului

De bănat,

că-i aliat.

Si-a 'negrit de supărare,

Că noi hordele barbare

Le-am dat cu viteză mare,

Drept la iad . . .

LA POARTA VIITORULUI.

Câtă frunză câtă iarbă și pe ele câtă rouă
O mulțime fără de număr, bate azi la poarta nouă,
Se îndesuie năvalnic, bătrâni tineri și bătrâne
Ca să între în cetatea Viitorului de mâine. . . .

Decând lumea lume este, strigă unii cu turbare
Cel mai slab să stea de-o parte înaintea celui tare,
Cel bogat, atotputernic, nu-i născut în sărăcie,
Aurul îl pune 'n fruntea tuturoră pe vecie. . .

Indărăpt cu plebea oarbă și în zdremțe 'nfășurată
Căci în locul cel din frunte nu va ajunge niciodată!
Căci din moși-strămoșii noștri avem nume și renume
Numai ca să ne servească sau născut și ei în lume.

Ba le-am dat întâietate, după moarte ei să fie
În a Raiului grădină, puși în locul cel dintâie!
Si scriptura cea divină, scrie destul de 'nțales,
Că noi moștenim pământul, iar ei ceriul și-a ales!

Indărăt cu voi de-aicea, că pe pământ, Viitorul
Este-al nostru pe vecie, dar al vostru-i Ziditorul,
Ori cu una ori cu alta, că nu poate fi cu două,
Omul care vrea de-cuma să trăiască 'n lume nouă ?

La această cuvântare a boierilor mulțime,
Aclamează cu putere : „ai vorbit la înălțime“ !
In ce vreme tot poporul, pleacă fruntea și suspină :
N'a fost cumva bombardată și a Raiului grădină ?

Un tumult și-o 'ngrămădire, val-vârtej îngrozitor
Detunând bătea în poarta maimarelui Viitor...
Mame cu orfani în brață, bătrâni tineri și fecioare,
Schilavii, răniți în lupte, toți se calcă în picioare.

Se înlătură cu forța și să 'mproașcă cu putere,
Pentru jertfele aduse, ca un semn de mângăiere ?
Se strivesc fără de milă, descendenții celor care,
Au luptat jertfind viața pentru România-Mare !

Viitorule, ascultă, poarta ta strălucitoare,
N'o deschide acum noaptea, pa'n la răsărit desoare !

Bălan, la 28 Aprile 1919.

BOBII.

Ia-'n mai dă cu bobii 'n vatră,
Fa, cucoană, și-mi mai cata,
Că de mult nu mi-ai cătat?
Dar să-mi spui și mie odată,
Tocmai precum mi-se arată
Despre toate, adevărat!

Mai întâi și 'ntăiu de toate
Spune-mi dragă, de să poate
Când vom scăpa de nevoi?
Și din țară când vor scoate
Ai noștri, dușmane gloate,
Toți flămânzii dela noi!

Numai e chip ca să vină?
Si Ilie, . . . fa bătrână
Să-l mai văd și-apoi să mor,
Plâng copii și suspină,
Plâng și florile 'n grădină,
După mândrul bădișor!

Spune babă, dup'olaltă
Nu mă lăsa desperată,
Să te țină, Dumnezeu:
Numai una-mi spune, 'n vatră
Dând cu bobii, fa măiastră,
Mai trăiește soțul meu?

I. TRECUTUL, II. PREZENTUL, III. VIITORUL

Scrie spada 'n val de sânge și cu slove de foc vii...
Preste stâncile bătrâne în vârtej de vijelii...

I.

*Românaș copil năpraznic ce-ai născut prin frământare
Si te-a legănat potopul năvălirilor barbare,
Numai freamătul de codriț, te-a mângăiat câteodată,
Par' că n'ai în astă lume nici o mamă, nici un tată!*

*Numai șoapte de izvoare, ce curg lacrimi printre flori
Îți mai aduceau aminte și de frați și de surori,
Doar' zefirul care-adună a luncilor parfum de floare,
Îți mai alina tristeța și durerea arzătoare...*

*Doina fluerului care răsuna preste coline,
Îți mai desmerda auzul, uitând vechile suspine,
Că-abia o rană vindecată și-o alta-i relua focul!
Abia o fiară sfășiată, zece-i umple iarăși locul!*

*Să te restignească sare, toată lumea cea barbară!
Român, fiu al suferinței, vor să-ți i-a frumoasa țară
Trist e drumul pribejiei la un orfan fără de nume,
Românaș cu piept de-aramă, încătrău vei merge 'n lume?*

*Tu Făt-Frumos al răbdării, soarele de-alor mulțime
S'a-'ntunecat ca și noaptea . . . cade ceriul preste tine!
Se cutremură pământul! Munții toți aruncă foc! . .
A-a-arde . . . țeara ta întreagă! Românaș făr de noroc!*

II.

— „Nici țara nici ogorul nu-l, voi pierde, niciodată,!!!
De s'ar scula toți vrășmașii și din lumea ceilaltă!
Căci avem o sfântă maică, cu ochi de priviri cerești:
Majestatea sa Regina, Doamna țării Românești!

*Iar pe Rege, sentinelă, Dumnezeu din ceriu l'a pus,
Cătră miazăzi, miază-noapte, cătră răsărit și-apus!
In toate cele patru vânturi noi avem surori si frați!
Si la Nistru, și la mare, Tisa Oituz și Carpați!*

*De jeaba s'a trudit atâta, și-a scuipat cu foc tartarul
Într'un an și jumătate arzând codrii și hotarul,
Bombardat au fost și ceriul și pământul și văzduhul
Căt ți-se-aprindea cămașa și ardea în tine duhul!*

*Dejeaba mă îngropară, dușmanii 'nțara de jos!
Că-am înviat în Moldova, mai mândru și mai frumos!
Siret, Oituz, Mărăști-și Putna, iar'au dat de zid român:
Ei, nu știau că apa trece, însă pietrile rămân!*

*Totuși o parte barbară a lumii de întuneric!
Ar mai trage la-n'doială, eroizmul lor omeric?
Ach! Dar cei-ce sub țărină, dorm pe pat de trandafiri
Sunt eroi ce-au scris cu sânge, viitoarele psaltiri!*

*Sunt eroi, ce în legende, dați vor fi posterității
Sunt Archangelii cari scrisa-u, evanghelia dreptății,
Se vor pierde fără de urmă dușmanii de neam străin
Iar țara noastră românească va trăi în veci amin!*

*Căci din glia ei străbună, libertatea n'veci răsare
Și din sânge crește floarea în gloria măririi sale!
Totuși o parte barbară, a lumii de întuneric
Ar mai trage la 'ndoială eroizmul lor omeric!*

*Dar azi, cei ce sub țărină, dorm pe pat de trandafiri
Sunt eroi, ce-au scris, cu sânge, viitoarele psaltiri,
Sunt eroi, ce în legende, dați vor fi posterității
Sunt Archangelii ce scris'au evanghelia dreptății.*

*Iar noi camarazii voștrii ce-am rămas spre mărturie
Să spunem întregii lume despre a voastră vitegie,
In neperitorul vostru nume azi cu tot respectul
Mulțumim acelor, care, v'au ridicat monumentul!*

*Regelui, iubit de neamul nostru 'ntreg și de armată
Și Reginei noastre mare, maica noastră n'duioșată*

*Și înaltei sale Case, și de tron moștenitorul,
La toată curtea și ostașii, la tot clerul și poporul!*

*Comandanților ce-'n lupte ne-a condus cu vitejie
Salvând steagul și onorea scumpei noastre 'Românie
Ofițeri gradați, și trupă, cu cari luptați în unire
Cetățenilor Moldovei de frățiasca lor iubire!*

*Trecătorule!! te-'nchină! trecând pe la al lor morminte!
Și șoptește-o rugă sfântă, fiind aste locuri sfinte!
Unde odichnesc în pace, ei, eroii legendari,
Românași cu șapte inimi și din ei răsar stejari.*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Acest poem s'a recitat de autor, în fața Majestății sale Regina, principii Carol și Nicolae la Volnești cu ocaziunea desvălirei monumentului sanitarilor din Brigada 4-a, în 16 Februarie 1918.

Toată Divizia a IV-a au fost consternată și ardelenii și-au primit prinosul de recunoștință și dragoste încă odată dela frații lor de un sânge!

Autorul.

COMANDANTUL REGIMENTULUI NOSTRU.

Neînvinc în lupte grele colonelul Comandant,
Inimicii și-i măsoară și-i strivește 'n lung și'n lat,
Coborând în jos Carpații jem sub tunurile sale,
Oftând stâncile bătrâne se rostogolesc în vale!
Luna de sus îl privește toată noaptea în foc stând
Armăsarul său se scaldă 'nval de sânge spumegînd!
Erou vremurilor grele, neînvinc, nenfricoșat

Pentru neam și pentru țară, grele lupte au luptat,
Ordinele sale toate se împlinesc cu atențiune
Pentru-că în tot deauna, el ne dă ordine bune!
El e părintele nostru, când ne zice: dați cu zor
Să se cutremure pământul sub dușman îngrozitor
Ca numai praf să se aleagă și cenușa în vânturare
Ura! baeți înainte! Pentru România-Mare!

Voinești 1917 Novembre.

INVIERE.

Restignit Isus pe cruce pentru-a 'ntregei lumi păcate
 Dureros din piept suspină: „Doamne de ce mai lăsat?
 Căci în lume nici odată nu va putea fi dreptate!
 Blăstăm fiind preste oameni sângele nevinovat!

Veacuri trec unul dup' altul, omenirea nu să 'nvață
 Ci să face tot mai crudă și cu suflet fioros
 Singur vrea să stăpânească preste moarte și viață,
 Zilnic restignind pe cruce iarăși pe Isus Hristos!

Patimile și Golgota, an de an mereu aleargă
 Și popoare trec prin ele ce-alți Hristoși au așteptat
 Și să varsă atâta sânge, din a vieți lume 'ntreagă
 Decătră mai marii zilei: Căiafa, Iuda, și Pilat!

Roată s'a făcut din cruce, ca să rupă'n bucățele
 Pe-on Mesia care ceriul neamulut l'a fost trimis.
 Ca să scape din robia iadului din lanțuri grele,
 Pe poporul ce'n scriptură libertatea i-s'a scris!

Și noi am urcat Golgota și-ăm dus crucea noastră'n spate
 Chinuiți bătuți cu biciul, îngenunchiați la pământ,
 Iar acum ziua 'nvierii, nu mai poate fi departe,
 Adevărul nostru încă să va scula din mormânt!

După multe negre veacuri, iată ziua mântuirii,
 Brav popor și pentru tine a 'nviat Domnul ceresc,
 Deci cucernic te închină cântând imnul preamăririi
 Și-a 'ntregului neam unire pe pământul strămoșesc!

Baia-Mare 16 Aprilie 1919. „Renașterea.”

CARE E MAI MARE.

Când viteazul *Praporjescu* a cazut rizând cu hohot
 De-a dașmanilor prostie-n' mișelia lor cu zgomot;
 Sau Eroul *Drăgalină*, spaima nemților la jiu,
 Că facu se-n noate n'sânge, Bavarezii pân' la brâu!
 Sau poate un *Gregorescu*, care a fost la Mărășești
 Nou David al *României*, zdrobind hoarde păgânești.
Poetaș, cu suflet mare, iubind oamenii morțiș
 Și murii ucis de căinii bolșevici pe de afuriș;
Averescu, pui de vultur, presimțire stramoșiască
 Care a salvat armata și toată țara Românească?
 General Moșoiu Viteazul ce-n'trei zile au ajuns
 Cu armata sa la Tisa, — unde graniță au pus?
 Mărdărescu păr ca neaua, de să pare căi Ștefan
 Au intrat în Budapesta, laolaltă cu Holban,
 Sute de mii au fost eroii, ce s'a a scris spre veșnicie
 Cu slove-deaur în scriptura Marei noastre Românie...
 Almeu suflet se înalță, inima-mi să zbate-n' sân
 De nespūsă fericire, ca m'am născut și eu Român!

Budapesta, la 26 Aug. 1919.

SUVERANII LA TISA.

Presărați flori pe cărare
Și cântați cu toții-n' cor,
Bătrâni, tineri, și fecioare
Frați nepoți și sorioare
Inbrăcați de sărbătoare
Câci sotește cel mai mare,
Al României Domnitor!

Aducând pâine și sare
Grăbiți toți căci astăzi vine:
Doamna cea-n' duiosetoare
Maica cea mai iubitoare
Neamului ocrotitoare,
Decât toate pe sub soare
Cea mai mare-'ntre regine!

Toată ființa omenească
La Tisa, Nistru și Carpați,
Strigă: vivat, să traiască!
Mândra țară Românească,
Și pe tronul ei domniască!
Suveranii ca 'npărați!

Dobrețin 23 Malu, 1919.

GOARNA NOASTRA.

Când goarna noastră a sunat
Munții sau cutremurat,
Apele cursul și-a 'ntors
Așa-a sunat de frumos!
Sună goarna la Mărășești
Multe oști împărătești
Au înjenunchat pe loc
Așa a sunat, de cu foc.

Și la-a goarnei noastre cânt
Nemții intra în pământ,
Și la versul său duios
Toți turcii cădeau pe jos,
La-a-ei glas de naintare
Cad ca spice oști bulgare,
Sună goarna la Mărăști
Plâng nemții în București.

Și când sună pe Cașin
Plâng și Nemții din Berlin
Iar când sună la Bârlad
Plâng și nemții la Bagdat
Și când sună la Siret,
Fug cu toții îndărăt!
Și când sună la Oituz
Nemții sar' cu josu 'n sus!

Iar când la Iași a sunat
Toți dușmanii-a 'n jenunchiat,
Auzind din depărtare!
Cornul lui Stefan cel mare
Cad cu toții la pământ
La glasul cornului sfânt!

Sună goarna lung-prelung
Ziua noaptea ei tot fug
Când a sunat la Hotin
Au trecut și de Berlin,
Când la Brăila a sunat
A trecut și de Bagdad
Neamțule mustață rasă
Spus'am focului te arză,
Si iată m'au ascultat
Că te-ai dus ca-un necurat!

Nu cred c'ai mai vrea să vii
Preste-ale noastre câmpii
N'ai mai vrea să te-'ntâlnești
Cu soldații românești!
Carii luptă luptă, dreaptă
Cu cămașa sufulcată,
Si să luptă piept la piept
Căci Românul e om drept!

Par c'aș vrea numai o dată
Să teapuc de beregată
Să te-'n văț la luptă dreaptă!

C'ai fost fiară prea turbată
Si-ai făcut păcate grele
Pe pământul țării mele!
Așa ți-ajute Dumnezeu
Cum ți-a fost și gândul tău,
S'ajungi tu-'n acea robie
Care mi-ai făcut-o mie
Si în ea să fii pe vecie!

Frunziasca, 1918.

BCU Cluj / Central Library Cluj

ARMATA ROMÂNĂ.

Salve ție! și mărire! Glorioasa noastră- armată!
Ca și tine, răbdătoare ca și tine 'nvingătoare,
Repede fulgerătoare, n'a fost alta, . . . nici odată
Pe subt soare!

Ieri s'au lăudat dușmanii din Berlin pân' la Bagdad:
Că ți-a săpat groapa ție, ca 'n lume să nu mai fie,
Nici Români nici Românie, că 'n pământ te-au îngropat
Pentru vecie!

Și neagra strănătate a săltat de bucurie
 Auzind tâmplita veste : „România nu mai este,
 Pe răvaș ca să-i încreste, și de ea n'o să mai fie
 Nici poveste !

Nu știa-l liftă păgână, cu inima ta cea neagră
 Si cu sufletul hain, că sărmanul biet român,
 Are șapte vieți în sin și pe România 'ntreagă
 E azi stăpân !

La magic semn al procelei, toți strămoșii 'nvie iară :
 Lumea toată în mirare, că un soare nou răsare,
 Strălucind armata mare, care-a măturat din țară
 Crunte fiare !

Unde-s corbii unde-s tigrii vecinic gata de omor ?
 Unde-s Turcii și Bulgarii unde-s Rușii și Tătarli ?
 I-a îngropat cu armata, bravul nostru Domnitor
 Cu lăutarli !

Călcând cu moarte pe moarte, strălucind învingătoare,
 Mândră armie română, pe-a lumii soarte stăpână,
 A ta glorie-i deplină, cad dușmanii la picioare
 Si se 'nclină !

Salve ție și mărire țara mea și neamul meu !
 Viitorul tău să fie, fericit și-n bucurie
 Scumpă Mare-România, să te țină Dumnezeu
 Pentru vece!!!

Budapesta 2 Septembrie. „Renașterea.“

NUȚU PLUTONIERUL.

Un oltean cu ochi ca mura
 Lat în urmeri și statura
 Lui este de făt — Frumos,
 Mustăciora abiai mijeste
 A și-n' vățat ungurește
 Craiovean copil drăcos
 și norocos.

El e preste telefoane
 Dela domni și dela doamne
 Toate-n' rând le-a ridicat!
 Dobriținul stă să moare
 Că frumoase domnișoare
 Nuțu le-a telefonat
 și deochiat!

Isprăvind aici deodată
 Lângă Dunărea cea lată
 Tocma-n, Pesta s'a mutat
 Și aicea ziua-n' treagă
 Pe kisasszony și nagyságá
 Le ea la telefonat
 și sărutat!

Dudapesta 24 Aug. 1919.

IN BUDAPESTA LA 4 AUGUST.

Se cutremură pământul, de cânteci chiote și famfare
Și prin fum și foc și sânge săbii fulgeră în zare.
Par' că 'naltul ceriu cu stele căzând jos s'a rupt în două
Dinspre Tisa vin năvalnic Feți frumoși din lume nouă!
Cai nechiază, din potcoave scăpărând scânteii de foc,
Tunul bubue cu trăsnet, roș apune a zilei soare,
Garda roșie de tigrii, ar intra 'n pământ pe loc
Numai de-ar putea să scape de pedeapsa 'ngrozitoare!
Când se cutreamură pământul și roșu-apune a zilei soare!

Pe cetatea Budapestei de pe-alui Corvin palat
Plânge un cocoș de-aramă de pe turnul cel înalt,
Căci se mișcă'n temelie acel munte de granit,
Pe car' Bendeguzul-Buda alui cetate și-a zidit,
Iară frate-său Attila, l'a ucis ca un lup turbat
Singur să domnească 'n lume zdrobitorul de popoare
Strălucind prin tirănie ca un diabolic împărat
Alui nepoți sunt comuniștii de sângă roșii și teroare
Căror astăzi nimicirea și cocoșul le-a cântat!

Sfântul Gelért stă cu crucea-n' mână ca încremenit
 Că într'ajutor îi dete Dumnezeu ce n-a gândit?
 Pe români? Nu vrea să creadă, dar privește rugător
 Sus spe ceriu și iață vede mândrul nostru tricolor
 Din mormânt Matei Corvinul, geme greu îngândurat
 Că nepoți mari de-alui Ștefan capitala i-a luat,
 N'a fost destul când pe-atuncia a purtat rușinea'n spate
 Cu săgeata dela Baia, și Vlad țepeș în cetate!
 Fost-a, n'a fost prevestire, să-o mai spună cine poate
 Dar eu le văd împlinite, visurile noastre toate!

Budapesta 21 Aug. 1919.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*Autorul în covalență la partea sedentară a
 Reg. seu, 10 Artilerie.*

Din Revista gradelor.

SERGEANT MUSTAȚĂ.

EXTRAS DIN REFACEREA ARMATEI IN MOLDOVA 1916—1917.

Domnul sergent Mustață, mai mare peste boi,
 Și porci, ovăs orzoaică și peste miei și oi,
 E mic la statură, dar mare e la minte,
 El ști vorbi cu boii și porcii ca-un părinte;
 Mai ales când porcii ise plâng de parte, —

Că n'au lături să mânce, și numai au bucate;
— Măi porcilor de câine! le zice el în glumă,
Voi nu știți, că mâncarea prea multă nu-i bună;
Nu vedeți că boii, mâncând luțernă crapă, —
Cât nici infirmierul, Costache nu-i mai scapă.
Apoi voi nu mai știți, nici împrejur la stânga;
La carceră băgavoi, pe toți mâncavar brânga!
— „Drepti! pentru onor, că vine, măcelar Vintilă,
Sergent — Casap, instructor și fără de milă;” —
— „Ce-i cu boii ăștia, și porcii nespălați?!
La abator cu dânșii, pe toți îi fac cărnați!”
Drepti! boilor, cu coarnele n'vânt!
Să nu mai văd nici unul, acuma rumegând!

Cai să nu necheze, porcii să nu scurme
S'ascultați un ordin, de zile mai bune!
Că doar nu-i repaos pe loc mâncav'ar ciuma!
Vă-n'văț militărie, pentru tot-deauna!
— „Boii n'jug să tragă, iar caii la ham!
— Să mergem până unde, au fost mers Traian!”
Săltau caii și boii cu coarnele în sus!
Semn ca n'țeles dânșii, Vintilă ce le a spus!
Iubim noi pe Sergentul Vintilă măcelarul, —
Căci după el carnea, ne-o dă bucătarul!

Vorbind de bucătarul, soldatul Parjol
Adesea el ne lasă, cu stomachul gol,
Așa se zvonește de tinerul soldat
Că a prea sărat ciorba fiind amorezat,
Că nu dă bucățele, nici ferte, nici fripte,

Și în loc de carne 'mâncăm răbdări prajite!
 El ușor să scapă, căci puțin îi pasă:
 „Să scoateți, neamții afară să mergeți acasă!”

Sergent furierul e Haralamb-Scarlat
 Este-on om de treabă și-un bun soldat,
 El face insumarea repartizând soldații,
 Și ține 'n evidență, pe grade și pe alții,
 Scriind mereu apeluri, visează răzbunare!
 Și strigă să dăm iureș în hoardele barbare!
 De toți iubit om vrednic și sincer, prietenos,
 Trupa 'n treagă-i strigă să fie sănătos!
 Fericit și bine, mulți ani să trăiască!
 La București Apelul să-l scrie să-l citească!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Urmează apoi poza unui sergent harnic,
E. Gogu Nicolescu, român foarte strașnic.
 Înalt spătos și chipeș, cu mustața mare,
 Cu ochii mari și negrii, la aprovizionare!
 El numără pâinea, el măsoara untura,
 El comandă frate toată „*udătura*”;
 Și ne hrănește bine să nu murim de foame,
 Ne 'ngrașă cu verdeață, pân' ce ne cresc coarne!
 Mâncarea comandată de el, cu-i nu-i place!
 Să meargă la Capsa, că mai bună face!
 Să 'ntâmplă câte-o dată, și câte cu unul,
 Că-i hrănit de dânsul cu palma și cu pumnul,
 — „Știi s'alegi mâncarea, la lucru dai napoi?!”
 — Așa n'om scoate neamțul din Țară dela noi!

Proselnici 1917. Maiu.

COLONELUL LAMBRU.

Salvarea podului pe Dunăre la Flămânda.

Cu trei monitoare blindate dublat,
Aruncă 'n noi moartea dușmanul turbat,
Și Dunărea 'n valuri de sânge a curs,
În foc e pământul și ceriul, de sus
Obuze cu trăznete cad! . . .

Se joară, că podul să-l zvârlie în vânt,
Să 'ngroape armata 'n străinul pământ!
Dar stă la pod pază erou legendar,
Arhanghelul Lambru și n'are habar
De bombe și-al lor jurământ!

Și tunuri, și caii și-ai noștri marinari
Sunt rupti bucățele de bombe, cari
Cad dese, ca ploaia în neguri, de fum
Se pare că-i ceasul din urmă acum
Eroilor noștri tunari!

Se clatină podul de noul obuz:
Și Lambru-și ridică privirile în sus
Căci până 'n genunchie să vede 'ngropat
Și auto-i de schije întreg sfărîmat
Șoferul departe-i repus!

— „La trei mii cinci sute!“ — comandă răgnind:
 Ca leul ce vede potopul venind,
 Ochirea repară trei tunuri îndat
 Și 'n plin nimeriră, blindatul dublat
 Că abia să reintoarce fugind!

Cu păr alb bătrânul privește vioi
 Armata, ce trece pe pod înapoi
 Și lacrimi șterge din ochii săi mari
 Salvând pe iubiții săi fii legendari
 Și-ai neamului nostru eroi.

Flămânda, la 30 Octombrie 1916.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

MIȘCARE:

Costică-i la înfirmerie
 Rănit la mâna dreaptă,
 Medicu-i spune să n'o ție
 Vecinic tot legată!

S'o mai miște-'n sus și-'n jos:
 — „Așa făcu, deseară:“
 Când înbrățișe frumos
 Duduia sanitară!

— „Dar ce faci măi, pagâne? hai?!“
 Strigă medicul tare?

— „Cu mâna, n'ai zis ca să mai
 Fac și vre-o mișcare?!!“

DELA NISTRU PÂN LA TISA.

Dela Nistru pân la Tisa
Românul trezitu-mi-s'a
Și spălându-și d'alba față
Intr'o bună dimineață
Privirea și-a repezit
Dela apus la răsărit
Și-a văzut din jos în sus
Dela răsărit la apus!
Pusă mâna preste frunte
Și-a privit în sus la munte
Și-a văzut și n'a crezut,
Ceriul pe pământ căzut.

Din fundul pământului,
Eșind para focului,
Iar pe vârful munților
Arzând ceata brazilor,
Pe sub ape, pe sub mări,
Deavoli pe pajuri călări,
Și-'n aer pelângă soare
Păsări mari cutropitoare
Bubuind și croncânind
Zarea lumii 'n tunecând
Pajuri mari cu capuri multe
Zmei și Tigrii mii și sute.
S'a 'n tunecat mândrul soare
De hoardele hrăpitoare.

Tot în jur mai laolaltă,
De prin zarea 'n departată.
Si văzând inim-ai plânge,
Apele curg numai sânge,
Iară moartea 'n aripi bate
Zarea cât ochiul străbate!

Din vârful Carpaților
Plânge mama cucilor,
— Jale și doliu cumplit
Românașul meu iubit,
Că toată lumea barbară
A venit la tine-n' țară,
Ca de viu să te îngroape
Lângă Mărășești aproape,
Lângă Oituz și Siret
C'ai fost voinic și deștept
Lângă Putna și Carpați,
Ca să nu mai ai nici frați.
La Dunăre și Flămânda
Ca să nu mai poți seăpa,
Vor să stingă de pe lume,
A ta țară și-altău nume!
Plânge codrul lunca plânge
Și apele, 'n lacrimi de sânge,
De jalea Românului
In mâna dușmanului.

Murgul saltă și nechiază:
Românașul meu veghiază,
Când se vede înșeuat
Inșeuat și 'n călecat:

— Drag Domnuțul meu voinic
Nu te teme de nimic,
C'am să zbor eu printre ei
Din potcoave dând scânteii,
Și pe nări aruncând foc
Să se topiască pe loc;
Voi mușca în carne vie,
Să-i resipim pe vecie!
Tu-i izbești eu io-i călca
Să nu mai poată scăpa!
Unul de mânia ta,
Să-i strivești să-i dai afară,
Din a ta iubită țară!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„— Murgule Năzdravân cal
Du-mă oblu prin Ardeal,
Și să zbori preste Carpați
Să dau mâna cu-ai mei frați!
Murgule 'n frunte bălțat
Sbori cu mine și-'n Bănat!

Și 'n Bănat și prin Sătmar
Până la vechiul hotar
Ca cu toții împreună,
Sa-'n vârtim hora străbună
Sa-'n vârtim hora cea mare
Pân' la vechile hotare,
Hora mândră și frumoasă
Ca la secere și coasă,
Că de n'or fi znopi de grâu,
Va fi sânge până-'nrbrau!

Și de n'or fi clăi de fân
Dar mormane de pagân,
Să mă duci ca fulgerul
Cutremurând pământul
C'am un dor de mii de ani,
Să dau iureș în dușmani,
Nici noi bea nici noi mânca!
Până ajungem la Tisa.

Zbori murgule cu avânt
Să-ți dau potcoave de-argint,
Șeauă cu mărgăritare
Dela hoardele barbare,
Acolo ne-om face bici Library Cluj
Din piele de bolșevici,
Chinga ta să ai când miști
Din piele de comuniști!
Și dacă mii duce așa
Teo-i hrani, te-oi adăpa
Cu vin roșu din Tokai
Cum n'au mai beut alți cai!

Murgul sare, mușcă, zboară
Și barbarii să-'n fioară,
Când s'aruncă preste ei,
Românașii pui de lei,
Multe hoarde și turbate
Toate-s astăzi zvânturate!
Toate ca și pleava 'n vânt
Ca praful peste pământ,

Că Românul nu glumește
Ci să luptă vitejește
Pentru tron și pentru țară
Și nu poate 'n veci să piară!

Dela Tisa s'a pornit
La Dunăre s'a oprit
Numai în Budapesta
N'au putut nimeni scăpa,
Că li-am spus de mai nainte
S'aibă cap și s'aibă minte,
S'a nu dea Dumnezeu cel sfânt
S'a dăm noi uireș cu avânt
C'a numai Dunărea cea lată
Va putea fi demarcată
Pentru al lor vecinic mormânt.

Si acum mândrul tricolor
Este pe cetatea lor
Budapesta s'a 'n chinat
Marelui nostru Comandant
Mărdărescu și Holban
Doi nepoți dea-i lui Traian!

Budapesta, 28 Aug.

VIE ÎMPĂRĂȚIA TA . . .

În tainica tăcere-a fiorilor de moarte,
Răsună preste lume un jeamăt dureros;
Suspine năbușite, duioase jalnici șoapte
Cu frică și cutrămur se răspândea prin noapte . . .
Restignit pe cruce a murit Domnul Hristos!

Mesia 'n grele chinuri vroi apă să ceară
Iar ei oțet și fiară iau 'ntins pe cruce sus . . .
Si catapeteazma în două se crepără
Când astă omenire sălbatecă, barbară
Cu suleța în coasta preasfântă la străpuns!

Trăznete cu fulgeri despică a lumii zare
Si ceriul și pământul s'a cutremurat!
Când Fiul capu-și pleacă spre ultima 'nchinare
Plângând de mila noastră cu lacrimi amare:
„Cerescule Părinte! De ce m'ai lăsat?!”

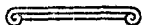
De atuncea credința, speranța și iubirea,
Cu sfânta dreptate, tot restignite zac . . .
Căci n'a știut Hristosul, ce-i desamăgirea
Când se ruga să ierte Tatăl omenirea,
„O iartă-le Doamne, că nu mai știu ce fac!“

Dar iată că veacuri de atunci se părăndară
Și 'ntreaga omenire trăește în orgii.
Oceani de sânge nevinovat vărsară,
Ierusalimuri multe în prafuri dărîmară,
Și-au restignit d'atuncea Hristoși sute de mii.

Dumnezeu să 'nvie și să se rispească
Dușmanii toți ca pleava zvânturată-n șpaț
Cum se topește ceara așa să se topiască
In fața celor care iubesc pacea cerească,
Pe noi să-ne ajute cu-al său puternic braț!

Noi așteptăm ză 'nvie credința cea divină
Și pacea 'ntre popoare, o mare Dumnezeu!
Și-a ta împărăție preste noi să vină
Și-a ta voe să fie preste noi stăpână
Să preamărim veșnic preasfânt numele Tău!

Bala-Mare, Aprilie, 1919.

VOLUNTARUL . . .

In vârful de munte de neguri cuprins
In ploae de gloanțe, bubuit de tun
Căzu voluntarul de viu îngropat
In groapa de bombe, prin gură pușcat,
In ploaia de gloanțe de foc și de fum,
Pe-o singură clipă se pare invins;
Când ceriul s'aprinde și stelele cad . . .

DORURILE MELE...

Am un dor, un dor nebun,
Să mă fac ținteș la tun,
Țara mea să o răzbun,
Pe dușman să mi-l zugrum,
Cu mândra, să mă cunun...
... chiar acum!

Am un mare mare dor,
Sub frumosul tricolor
Pe dușman să mi-l omor
La mândruca mea să zbor...
Să trag brazda 'n vechiu ogor,
... și să mă 'n sor!

Multe-s dorurile mele
Numai pot trăi de ele,
De pe cer când plouă stele,
Inima-mi plânge de jele,
Și de multe visuri rele...
... 'n zile grele!

Șaba, (Băsărabia) 22 Martie 1918.

LA BAIJA-MARE.

Doi să meargă-'n Bala-Mare
S'aducă pâine și sare
Iară doi în Baia-mică
S'aducă vin și palincă!
Pintea Haid.-din Popor.

De pe dealul crucii, în rasărit de soare
Imi aruncaî privirea prin zări fără de finit!
În vraja amintirii, vieții trecătoare,
Priveam în jos cum doarme orașul liniștit!

Ca 'n cîns într'un brău verde, dealuri și coline
Turnurile-și nalță n' vazdulul parfumat,
Casele-i curate, n' frumoasele grădine
Părea un cuib de zine pe pămînt uitat.

La dreapta e Cairamul în peștera de piatră
Cu masă și cu scaun din stîncă cioplit,
Aici spun cetățenii, că a trăit odată
Dăniloi haiducul puternic și cumplit.

Cu pușca lui de piatră, când trăznia văzduhul
Atunci întreg orașul, cădea înjenunchiat!
De sâmbătă la-amiazăzi, nici carul nici plugul!
La lucru să se-apuce, dar nu era ertat!

Acesta a fost unul din alui Pinteaa frate
Pe care trădătorii, cu grâu și-aur pușcând
Părul său cel mare de plete minunate
Sălta bătut cu cue în poarta Băii-n vânt!

De mult au fost dar iată pe planul amintirii
Vin solii și se-mbie a cerceta mereu . . . ?
Care-e 'n ceputul? și ce-i sfârșitul firii
Cine este omul? și cine-i Dumnezeu?

Si vălul preistoric în razele de soare
Ca tainică cortină în lături să destramă.
Iar sufletul să-n' nalță ca îndărăt sa'zboare
In legendara lume a zinei consinzeană!

Traian legionarii a trea-oară adună:
La Tapia să-n tinde a zeului câmp vast,
Și Decebal cu Sehiții, Sarmășii împreună
'In loc îi țin triumful, ca zmei cumpliți-se bat!

Arghir crăișorul vestit de lunga cale,
Ce-au făcut prin lume atât-a suferit,
Să-și afle pe Ileana cu pletele sale
Bogate de aur, și nu-o au găsit
Nicăiri în lume numa 'n Baia-Mare.

PLUTONERUL TRIFU.

Brigadier-Dinescu și alții mulți voinici
Ar trebui ca în poză să-i luam aici:
Dar n'avem timp căci iată, ne întrece graba,
— „Pecând arde satul, să piaptână baba!
Domn Plutonier Trifu nea luat la zor:
Pe doauzeci și șapte în modul următor:

Pe voi de aceea v'am ales pe listă,
Că voi sunteți trupa cea mai vestită!
Tu leneș, iar tu schilav și voi chiulangii, —
Tu mă cu tăcălia faci numai poezii,
Cu burta la umbră, dar vii la mâncare,
Cu astfel de oameni pricopseală mare!

De-l trimit cu carul pe celalalt șlut:
Vine cu trei roate, că una s'a rupt!
Altu-i rupe leuca, altu-i rupe jugul
Par că dracii umblă, cu carul și cu plugul!
Și nu țiar fi ciudă, dar ori ce să-n'tâmplă;
Ei vin să raporteze din gură să strâmbă:

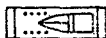
— „Trăiți Domn Plutonier, dar carul nost s'a rupt!
Trăiți că o roată pe drum să perdut, —
Trăiți că-i bolnav calul deși-l'am cinstit
Și chiar cu mămăligă, încă l'am hrănit, —
Trăiți! mâncând luțernă un bou a crepat,
Trăiți! că deochiată, iapa-o lăpădat! . . .

Trăiți, că azi noapte, calul-lui Maioru!
 La alui Colonelu i-a mușcat picioru, —
 Trăiți! Trăiți! că toate, merg tot astfel, strună!“
 — „Mai trăiască dracul, cu voi împreună!!!“
 „Caii schiopi și schilavi furgoanele stricate!“
 „Eu pe toți măgarii, n'o să-i port în spate!“

„Să periiți din față-mi, că prost merge treaba,
 Mergeți până unde și a dus mutul iapa!“
 „Pe toți vă dau încolo, și și pe ceialalți
 Ca's prea multe zile și prea puțini cârnați.“
 Noi vom pleca, nu știm, unde vom ajunge?
 Am vrea cu baioneta, pe neamț al străpunge!

Că numai el este vina la aste toate,
 Noi suntem datori doar c'o singură moarte!?
 Veniți cu toții dară, ne facem datoria!
 Trăiască Domnul Trifu! Trăiască România!

Proselnici 1917. Maiu. Refacerea Armatei. Din revista gradelor.

AȘA DAR, AȘA?

onică începe a se ruga cu dor
 Ca dumnezeu s'ajute în luptă tuturor,
 Soldaților noștri, Iar Ghiță să crucește:
 Că și dușmanii roagă pe dumnezeu cel sfânt!
 Ca lor să le ajute! — „Ce-ți trece prin gând?“
 Dumnezeu draguțul . . . nu știe nemțește!

SENTINELA.

In anul o sută șasă fii Romei cea bătrână,
 trecând Dunărea s'avântă spre a Daciei hotar
 Și pentru a treia oră prind strămoșii arma 'n mână
 Se repue cerpicia mult viteazului barbar,
 Divinul Traian atuncia m'a pus că să stau de pază
 Mi-a zis: „Tu ești Sentinela, Europei, cea vitează!

Decebal se sinucise, dar mi-a lăsat pe vecie,
 Cea mai mândră țară 'n lume măr de aur fermecat,
 Cu comori în stânci bătrâne și în timp de vijelie
 Cu izvorul vitejiei, în sânge, vecinic nesecat!
 Astfel și scriptura zice: „Nu te teme că-i peri!
 Tu nepot al mamei Rome, până când român vei fi!

Roata vremurilor vieții să reîntoarce așa de iute,
 Că nu-i condei ca să răzbiască a scria așa de mult
 Și nu-i om să le citiască, nu-i nici cine să-l asculte,
 Nu vrea omul să 'nțeleagă, că ce n'a fost, n'a trecut
 Nime'n lume n'a crezut'o, numai bietul de român
 Că trece apa, cât de mare, însă pietrile rămân!

Când abia se vindecase legiunile traiane
 Și a Daciei popoare limba Romei a 'nvățat,
 Să și 'ncepe năvălirea de sălbateci oști dușmane
 Pe pământul moștenirii prin mult sânge câștigat,
 Din apus din miază-noapte din miazăzi și răsărit
 Curg potop hoarde barbare în puvoiu neconținut.

*In o mie noua sute și șasăsprezece . . . iară : ,
 Cu fer și foc năvălira toată lumea preste noi
 Ca de vii să ne îngroape în străbuna noastră țară
 A deslanșit potopul zdrobitorului război!
 Sentinela mult vitează, prinde trăznetul din nori
 Si ntrei ani ziua și noaptea îl izbi 'n năvălitori!*

*Si pentru ca să se știe că de astăzi înainte,
 In o Mare-Românie, întreg neamul s'a unit,
 Si s'a pornit împreună cu strămoșii din morminte
 In războiul crunt în care toți dușmanii i-a zdrobit
 Si-a luat în stăpânire toată țara și ogorul
 Sentinelă mai departe stând armata și poporul.*

BCU Cluj / Central University Library Cluj
 Oradea-Mare, Sept. 1919.

JIDANUL ȘI ȚARUL.

Din Basarabia jidanul Silbingare

La Marele duce a cerut întrare

După multă trudă cu daruri ce-adus

Jidanul în fața țarului-a ajuns!

„Ce dorești Izraele? De ce te-ai rugat“?

— „Aș vrea strălucite, ca să-ți dau un sfat!

Numai decât dispune, îndată să-se scrie

Pe numele țarevnei mândra Basarabie

Căci de nu, — Români procesul intentează

Trec forurile toate cu-armata lor vitează.*

DACĂ, NU ERA UN DACĂ!

Din cumineniile unui istofic șovinist maghiar din
Budapesta.

Si Dumnezeu *dacă* a prefăcut din noapte
Atâtea animale și-atâtea noroade
Ținuturi întinse, cu țări mici și mari,
Putea să frământa la un loc pe toate
'Ntr'o singură țară numai cu maghiari!

Ori *dacă* făcură pe-Attila cu Hunii,
Viteaz în războaie, și meșter cu pumnii,
De ce nu-l lăsară cu poporul său?
Știu că n'am fi astăzi de minunea lumii,
Urgisiți de oameni și de Dumnezeu!

Noi pe Turci odată *dacă*-i băteam bine
Făceam pe sultanul nouă să se 'nchine,
Dacă-i săpam groapa chiar lângă Mohaci..
N-ar fi 'n Budapesta trupele române,
Traian nici odată nu bătea pe Daci!

Dacă Negru-Vodă și Bogdan Carpații
Nu trecea să lupte 'n frunte cu soldații
Si să cucerească un regat frumos:
Cu noi azi, Românii ar trăi ca frații
Și nu ne-ar întoarce pânura pe dos!

Dacă Voevod Mircea, pe Baiazid lasă
Să meargă la Papa ca la el acasă,
Tot ovăsul Romei dela Vatican:
Il prăda păgânul pe iapa lui brează,
Italia astăzi nu ne-ar fi dușman!

Ori *dacă* Vlad Țepeș ascuțind stejarii
Nu împăna codrii încărcând țeparii
C'o oaste întreagă de capuri turcești!
Mai știa să țină Oituzul, Legendarii
Eroi, să zdrobiască pe nemți la Mărăști?

Ori *dacă* pe Sinan pașa cela care
Pe toți pașii 'n lume-i întrece de tare
Un Mihai Viteazul nu l'ar fi trăznit?
Am vrea să știm: visul României-Mare
Din Nistru la Tisa, când s'ar fi 'mplinit?

D'apo-i încă *dacă*, un Ștefan al Moldovei
Cum spun cronicarii și oamenii slovei:
In patru-zeci războaie nu zdrobia pe turci?
Mâncau mohamedanii toată vița Romei
Românii de-acuma... ce făceau atunci?

Si *dacă* un Horia, nu muria pe roată,
Si *dacă* un lancu nu răscula toată
Românimea aicea în patru-zeci-și opt
Am vrea să știm aivea cum era să poată
S'ocupe Bucovina și Ardealul tot?!

Dacă Domnul Carol n'ar fi vrut să treacă
In războiu la Plevna și s'o cucerescă

Prin a sa comandă de prim-mareșal
 Mai putea să între armată românească
 Tocma 'n Budapesta, . . . în marș triumfal?

Ca voi: *dacă* și noi am avea de pază,
 Un mare viteaz Rege, și-armată vitează,
 Ori măcar numai un *General Moșoi*,
 Te-asigur că de-aicea îndărăt, acasă,
 In veci n'ar ajunge nici unul din voi!

— Dacă, Jóska bácsi, dragă:
 Te gândești, gura să-ți tacă!
 Cu *dacă*, *dacă* și *hogy*, *hogy*,
 Vezi că ți-ai perdut un ochi!
 Cu alt *dacă* și *hát*, *hát*!
 O să-l perzi și celalalt
 Nu știu *dacă*-ar fi păcat?

Budapesta, la 24. Aug. 1919.

„Renașterea“.

TEORIE.

Indianilor veniți pe front aici
 In vechia Europă culturală,
 Un ofițer dintre cei mai voinici
 Le tine-o teorie naturală!
 Să știți că dușmanul, copii mei dragi,
 Căzând, nu-i de mâncare, la antropofagi!

PLUTONIER VALERIU SUCIU.

Nepotul deaproape lui Jancu Avram
El singur se duce la postul dușman
În mână cu spada,
Și-atacă pichetul pe loc 'naintat
Pe-o culme de munte'n zăpadă'ngropat
Ca vulturul prada!

Cât n'are Fritz vreme, nici chiar a tuși
'L-însfașcă Valeriu de gât și pe-aci...
La drum se întinde!
Din urmă-l petrece o ploaie de plumbi
Cum prăsări cu hrană de grâu la porumbi
Și'ncepe-a surâde!

Se culcă'n zăpadă pe deal cătră râu
Iși strânge trofeul de gât și de brâu
D'avalma pe coaste!
Ajunse'n pădure cu neamțul, nebun
De frică că-i zboară din gură pe drum,
Măselele toate!

Il i-a ca desagii, pe umeri de tot
Și Fritz numai știe de-i viu? ori de-i mort
La lagăr îl duce!
Pe Valer lui Fritz i-i fu mare necazul,
Când văzu că crucea lui Mihai Viteazul
Pe piept î-i străluce.

Muntele Cazacu, (Comarnic) Novembre, 1916.

COLONELUL BERINDEI.

La Defileul Timiș, în noaptea de 14 Aug. 1916.

*De chiote, urale, de joc și de cânt,
Se freamântă codrii din frunză sunând,
De flori și lumină scăldat în splendoare,
Străluce castelul 'n apusul de soare,
De trei zile 'ntr'una baronul serbează
Victoria armatei ce 'n schinj și teroare
A sărbilor țară și-armată vitează*

O calcă 'n picioare!...

*La Timiș în munte petrec pui de zmei,
Și joacă în horă la sin de femei,
Și roșu vin curge 'n pocale spumos
Când ține baronu un toast furtunos:
— „Zdrobit-am cu ferula Serbiei nume
„E rândul să trecem prin sabie și foc!
„Români, Românie să nu fie 'n lume
Nici unul, . . . pe loc!*

*De-abia răsunară fatalul cuvânt
Și scapă paharul cu vin la pământ,
Căci bubue tunul și trăznete ploauă*

*In cadru-i Attila, crepară în două!
Și tremur Carpații cu stânci de granit
Pe vârful de munte țipând fioros
Cazu și statuia lui Arpad, trazit
Pe Tâmpa în jos!...*

*Când păsări de noapte cobesc pe castel
Ca ceara de galbini sunt oaspeții 'n el
Dar unde să fugă în ceasul nocturn?
Când munții se sfarmă sub bombe de tun?
Județul! strigara cu groază, o sută!
— „Așa e! răspunse din ușe un graiu,
Pe viața și moarte vă chiamă la luptă:
Viteazul Mihaiu!*

*Mihai Voevodul! rasună prin noapte
Repetând toți codrii și stâncile toate,
Că-i ceasul cel mare de vechi prorocii
Din noaptea amintirii Preasfintei Mării,
Și văd cavalerii trecând la intrare
Cu sabia 'n mână, călare pe-on cal
Năzdravăn pe Vodă Mihai, viteaz mare
La lupt 'n Ardeal!*

*De chiote urale, de hor și cânt,
Se freacă t codrii din frunz sunând,
In ceasul din noaptea de mari prorocii,*

*Spre ziua adormirii Preasfintei Mării,
De marșuri războinici Ardealul tresare,
Colonelu-'n tinde în castel cu pasul . . .
Și oaspeții strigă, când fu la intrare:
„Trăiască României și-armata cea mare
Alui Mihaiu Viteazul!*

Clăbucetul-Taurului la 28 August 1916.

VIITORUL.

Să deschide poarta noua și apare între ângeri
În răsnet de famfare, printre trăznete roși fulgeri
Noul soare-al strălucirii Viitorul nostru mare
Să cutremură pamântul la a sa precuvântare!

Ascultați cu toții astăzi primul lucru ce voi cere
Pentru-a neamului mărire și a voastră mângâiere
Lăpădați din mintea voastră a trecutului scriptură
Obiceiurile toate și întreaga lui cultură!

Nimeni azi întra nu poate, nimeni azi mai cu noroc!
Trebue să ardă toată zgura și minciuna toată-n' foc!
Aici nu-i favor nici clară, nu sunt rude nici cumnați!
Eu vreau numai adevărul, cu oameni adevărați!

Noi nu știm ce-i bogăția, rang și-alte mimicuri toate
Vrem să-'n temeiem în țara noastră viață făr de moarte
Și-am să pun ca să se-aprindă purgătoare pe tot locul
Și trecutu-'n treg să piară, și întreg să-l ardă focul.

Solnoc 22 Aug. 1919.

PEANA SABIA ȘI TUNUL.

Scrie spada-'n val de sânge
Și cu slove de foc vii,
Preste stâncile bătrâne,
În vârtej de vijetii!
Iară peana scrie molcom
Cu slove de margarint
Taina lumilor ascunse
Și-aluviții pe pământ
Tunul bubue cu groază
Fulgerând trăznește-'n dată
Ținta unde-i desemnează
Sabia însângerată!

Sabia peana și Tunul
După multă chibzuire
După-ce în sânge scaldă
A lumii 'ntreagă omenire,
Au ținut o conferință,
Cum'o fi ca să-și împoartă
Fie-care a sa chiemare,
Îndependent separată!
Sabia nu se avântă,
Dacă peana nu-i descrie
Un motiv, și-'n a sa teacă

Ar rămânea pentru vecie!

Rugușit tunul răspunde
 Voi doauă sunteți de vină
 Că s'a prăbușit ruine!
 Intreagă-a Raiului grădină
 Blăstă-mate fiți de mine!
 De acum până-'n vecie
 Sabia devină sapă,
 Peana să n'ibă cescrie
 Iar din plumbul meu să nască,
 Pacea lumii viitoare
 Turnând iubirea prin slove
 Minunate 'ntre popoare,

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Solnoc 18 Aug. 1919.

TE-AUDĂ DUMNEZEU!

Un neamț în București instalat,
 Intr'o odaie frumos mobilată,
 Pe calea Victoriei într'un palat,
 Cum nu mai văzuse niciodată!
 El zice cătră gazdă entuziasmat
 — „Ach mult îmi place acest locaș al meu
 Să mor aș vrea aici pe al meu pat“
 — „Si eu aș vrea, să te audă Dumnezeu!!

LUI SION.

Auziți voi voace tristă?
Un jeamăt sfășietor?
De preste Carpați răsună
'N glas de clopot plângător!
Ceriul văl de nouri îmbracă
Codrul geme în suspine
Lacrimând curge isvorul
Preste stânci în adâncime!

Vântul echoul răspândește
Mii de ochi înlăcrimează
Căci e tristă tristă vestea:
„Azi „Sionul“ nu viază!”
Azi o Lyră se zdrobește
Un Luceafăr locu-și schimbă
Românimea 'n bracă doliu
Jalnic plânge „dulcea, limba“

Căci a dispărut din sinu-i
Farmecul iubirei sale,
Și-a mutat locul în ceriuri
Din a plângerilor vale,
El, ce-au fost sămănătorul
Care-a sămănat iubire,
Prin ogorul Românimei
Pentru-a neamului mărire.

Sionul iata-i gata cu dulcea lui cântare
 Poetul adarmit-a și lyra 'n cui tresare
 Trec muzele-i sărută fruntea lui cea rece
 Lumina ta luceafăr în veci însă n'a trece!
 Dormi și odihnește pe patul de flori
 Căci tu trecuși prin noapte și 'n blânde zori
 Ajuns'ai cu stindardul gloriei străbune
 Care-n nemurire pastrează al tău nume!

Siibiiu, 1892

„Telegraful-Român“

BCU Cluj / Central University Library Cluj

APOSTOLUL.

Veacurl au trecut de-atuncea și-au urcat întreg calvarul
 Apostolul națiunei, golind cupa cu amarul,
 Sub stindardul reinvierii a trecut prin foc și pară
 Înainte-mergătorul, bărbației legendară.
 Luptător cu crucea-'n frunte rupând lanțuri de robie
 El e steaua cea polară în scumpa noastră Românie!

La-al său dulce glas profetic într'o mândră primăvară
 Un nou soare răsărit-a preste scumpa noastre țară!
 Cu cununii de flori în mână îmbrăcați de sărbătoare
 Azi veniți cântând osane! bătrâni tineri și fecioare!
 C'a sosit eroiul nostru, învăscut în scut și pală
 Înălțând steagu-'n vierii în mărire triumfală!
 Ura! — strigând! să trăiască mândra noastră stea polară!

E TRISTA VIAȚA . . .

Este tristă viața în lume și amară
Când soarele apune în noul deseară
Si galbene frunze se 'mprăstie 'n vânt !
Când duce Românul 'n iubirea de țară
Victoria 'n lupte de veci legendară
Si când se re'ntoarce și vede că iară
N'are crezământ !

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Când nimeni nu vede și nimeni n'aude
Durerea ce 'n suflet ca fulger pătrunde
Când singur se află în lume, uitat :
De neam și de țeară, de prieteni și rude,
Departate s'ar duce, dar nu știe unde ?
De-alui suferințe, de ranele crude
Ar fi vindecate ?

Ce tristă e viața, și grea, 'ntunecată
Când tot pierzi ce- 'n lume avut'a-i odată,
Speranța din tine, credința 'n Dumnezeu !
Frați, copii soție, și mamă și tată,
Maimarii d'on sânge, în loc de răsplată :
Cu crețe pe frunte eșirea-ți arată . . .
Pleci cu Dumnezeu !

Scâldându-te 'n Nistru și'n a Tisei valuri
Cu inlma plină de mari idealuri
Când ajungi cu spada 'nfăptuirea lor!
Să mai trăiești viața tristă făr' de soare?
Făr' de mângăierea dulce zimbitoare,
Ce o vede 'n luptă, viteazul când moare
Pe-al său tricolor!

Fericit soldatul ce-'n prim foc se duce
Si în luptă cade la cap făr' de cruce
Că 'n glorie se 'nalță, erou legendar...
Nu-i cine pe față pizma să-i arunce,
In lipsă, când și el ar vrea să apuce
Un codru de pâine, în patria dulce
Muncită cu amar!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Umbră amăgitoare, a fost viața 'ntreagă,
Rătăcind cu mine toată lumea largă,
Mă'ncânta cu visul nespus de frumos,
Si fugii din brațul mamei mele dragă,
Prin viitor, furtună deși 'n noaptea neagră
Nu-i ertat din casă, duhuri când aleargă,
Nici căinele scos!

Prin vămi și văzduhuri, sălbateci popoare
Prin groaznice lupte cu-a morții vâltoare
De zeci de ani astăzi văd soare răsărind,
Deci pot zice-adio! frați și sorioare
Eu să-mi urmez drumul umbră călătoare
Că-i ferice omul ce crede: că moare
Un vis împlinind!

Aș vrea când voiu trece din viața neagră,
 Să nu sune toacă clopot să nu tragă
 Cruce să nu pue la mormânt, de vor?
 Numai săbioara singur făr' de teacă
 Căci din toate 'n lume în viața 'ntreagă
 A fost cu credință și mi-a fost mai dragă
 Sub un tricolor.

De-ar fi scris în cartea Marei-Românie
 Să mai sară cândva 'n potop de vijelie
 Cu sabia aceasta să strig: „drepti! tunari!
 Că iar vin barbarii ca să ne sfășie,
 'N mormintele noastre pe vechia moșie
 Să prefacă codrii din a noastră glie
 Eroi legendari!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ERA ODINIOARĂ.

Era odinaoară și undeva în lume,
Un copilaș fraged, făr de neam și nume,
Se trudia să scape de-o droaie de câini, —
Era un frumos june și din depărtare,
Brav tinăr veniră și cu-'n duiosare
In ochi îl privește, și-așa mi-se pare
Undeva îl duse acolo-'ntre români!

Românul în viață să-și apere neamul
Ori-când i-sar cere sprijinul și banul
Si ori cât de grabnic ar fi drumul său!
C'an veci să nu poată a ne-'n vinge dușmanul
Așa să ne-ajute pe toți Dumnezeu!

AȘA CREDEAM ODATĂ . . .

Așa credeam odată, car' trebui să fie
În țara liberată a mării Românie
Dreptate, libertate, iubire de-adevăr!
Că'-avem noi Ordonanțe, multe pe hârtie
Cât nisipul mării și stelele pe ceriu!

Și ce frumos mai sună, te-în cântă-al lor citire
De păr' că te reînălță la noua nemurire
Când vezi că statul nostru păsește hotărât;
Spre-a țării bunăstare și-a noastră fericire . . .
Dar totuși cetățianul rămâne amărât!

Căci scrise rămân multe, și-în cadrul le poți pune
Dar puțini le-aplică . . . ci-că-i . . . rău în lume
Încât astăzi nimeni, nu poate fi sfânt!
E frumos a scrie ordonanțe bune
Dar nu se execută . . . *aceasta e urât!*

Ca mai de mult și-astăzi, înșelătura 'nvinge
Și bietul român pierde și bietul român plânge
Stând făr de locuință și fără de bani,
Și 'nare ce face, decât din pumni strânge
Că-i spoliat și astăzi de vechii dușmani.

Stă'n loc cetățianul și mult să gândește
C'ar trebui să-și vețe-a vorbi jidoveste
De vrea să trăiască aci-în țara lui
Unde azi jidanul, face ce voiește
Că-i stăpân pe toate . . . are bani destui!

tit'a cetățianul, Ordonanța care,
uneu ca să treacă, preste-alte hotare
ăinul și jidanul, nu de mult venit . . .
a rămas românul, cuprins de mirare
Văzând că jidanul, nici nu s'a clintit!

Trăind în lenevire, căci el nu asudă
Las' să lucre alții, ce nasc pentru trudă,
El cumpără și vinde păduri și moșii,
Ce-i pasă de lume la acest bogat Judă
De dreptul și de legea Marei-Români!

De spui ordonanța cu noua dreptate
Că el să se ducă de aici mai departe
Lăsând cetățenii a trăi cum pot . . .
El jurând, cu pumnul buzunaru-și bate
„Am să cumpăr legea cu dosar cu tot“!

Și când cetățeanul, vede acestea toate
Să miră ca boul, de on car cu cinci roate,
Și zilnic nu știe ce-i de preferit.
Să caute dreptatea? — Ori mai bine poate
Ar fi, să i-a lumea-'n cap de pribejit? . . .

Deci bine se i-a seama ce-i puși spre legiuire
Și-au puterea-'n mână spre-a țării fericire
Ce dispune statul prin factorul său?!
Că-a sosi-odată, urgia fără' de știre
A statului, pe dânșii și-alui Dumnezeu! . . .

